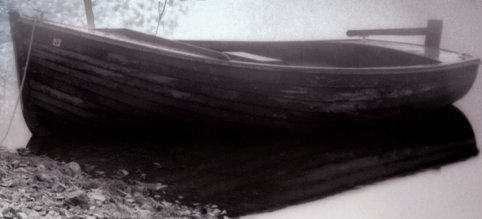

ΚΑΡΟΛΙΝ ΕΡΙΚΣΟΝ

ΟΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΜΕΝΟΙ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: DE FÖRSVUNNA
Από τις Εκδόσεις Forum, Στοκχόλμη 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι εξαφανισμένοι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Caroline Eriksson
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ξενοφών Παγκαλιάς
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχατά

© Caroline Eriksson, 2015
Published in the Greek language by arrangement
with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden.
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: C Salisbury/Shutterstock,
Michael Trevillion/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1537-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1538-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΚΑΡΟΛΙΝ ΕΡΙΚΣΟΝ

ΟΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΜΕΝΟΙ

*Μετάφραση από τα σουηδικά:
Ξενοφών Παγκαλιάς*

*Στη γιαγιά και στον παππού
για τα καλοκαίρια στο εξοχικό,
για τις βάρφλες και τα κεφτεδάκια,
για την από καρδιάς υποστήριξη του ονείρου
να γράψω και για όλα τα υπόλοιπα.*

1

Η ΜΙΚΡΗ ΜΕΤΑΛΛΙΚΗ βάρκα κόβει το μαυροπράσινο νερό με την ακριβεία μαχαιριού. Ο ήλιος είναι χαμηλά, σιμώνει το βράδυ στο τέλος του καλοκαιριού. Κάθομαι στην πλώρη και κλείνω τα μάτια μου στις σταγόνες που με χτυπούν στο πρόσωπο, παλεύω την αδιαθεσία που τριγυρίζει όλο μου το σώμα στον ρυθμό με τον οποίο λικνίζεται η βάρκα. Αν μπορούσε να ελαττώσει λίγο ταχύτητα, σκέφτομαι. Και σαν ο Άλεξ να διάβασε τις σκέψεις μου, το κάνει. Γυρίζω αργά προς το μέρος του. Κάθεται στην πρύμνη με το χέρι του πάνω στο πηδάλιο της εξωλέμβιας μηχανής. Η όλη του παρουσία εκπέμπει αορενωπότητα και έλεγχο. Το ξυρισμένο κεφάλι, το σαγόκι που εξέχει, η ρυτίδα πάνω από τη μύτη. Δε συνηθίζουμε να λέμε πως οι άντρες είναι όμορφοι, αλλά ο Άλεξ είναι. Πάντα είχα αυτή την άποψη. Την έχω ακόμα.

Χωρίς καμία προειδοποίηση, σβήνει τη μηχανή. Η βάρκα κατακάθεται στο νερό με μια καμπύλη κίνηση. Η Σμίλα κουνιέται εκεί όπου κάθεται ανάμεσά μας. Σκύβω και την αρπάζω, της κρατάω την πλάτη ώσπου να ξαναβρεί την ισορροπία της. Ενστικτωδώς, μου πιάνει το χέρι με τα μικρά της δάχτυλα, και μια θέρμη διαπερνά όλο μου το σώμα. Όταν ο ήχος

της μηχανής παύει πλέον να γεμίζει τον αέρα, υπάρχει μόνο η σιωπή. Τα αραιά κατάξανθα κατσαρά μαλλιά της στον σβέροκο απέχουν μερικά εκατοστά από το πρόσωπό μου. Είμαι έτοιμη να χάσω τη μύτη μου στις μαλακές τρίχες, όταν ο Άλεξ απλώνει τα χέρια του προς τα κουπιά.

«Θέλεις να δοκιμάσεις;»

Η Σμίλα αφήνει αμέσως το χέρι μου και σηκώνεται ανυπόμονη όρθια.

«Έλα τώρα», λέει χαμογελαστός ο Άλεξ, «να σου δείξει ο μπαμπάς πώς κάνουν κουπί».

Απλώνει το χέρι του προς το μέρος της και τη βοηθάει να κάνει τα λιγοστά βήματα έως την πρύμνη. Όταν η Σμίλα φτάνει κοντά του, κάθεται στην αγκαλιά του και του χαϊδεύει ευχαριστημένη τα γόνατα. Ο Άλεξ της δείχνει πώς να κρατήσει τα κουπιά, ύστερα βάζει τα χέρια του πάνω στα δικά της και αρχίζουν να κωπηλατούν με αργές κινήσεις. Η Σμίλα γελάει από ευχαρίστηση και γουργουρίζει έτσι όπως μόνο εκείνη ξέρει. Εγώ κοιτάζω το λακκάκι στο αριστερό της μάγουλο ώσπου να θολώσει η ματιά μου. Τότε στρέφομαι προς το νερό και χάνομαι στην απεραντοσύνη του.

Ο Άλεξ ισχυρίζεται ότι το τμήμα αυτό της θάλασσας «σίγουρα έχει ένα επίσημο όνομα καταγεγραμμένο κάπου», αλλά εδώ τριγύρω κανένας δεν το αποκαλεί διαφορετικά, παρά μόνο Μάραν. Δεν είναι το μόνο που λέει. Λέει και ιστορίες, η μια χειρότερη από την άλλη, για το νερό και για το τι μπορεί αυτό να κάνει. Παραμύθια πως το νερό εδώ και πολύ καιρό είναι μαγεμένο και πως η κακία του μπορεί να εισχωρήσει στους ανθρώπους, να τους γυρίσει τα μυαλά και να κάνουν τρομερά πράγματα. Ενήλικες και μικρά παιδιά έχουν εξαφανιστεί στην περιοχή εδώ γύρω δίχως να αφήσουν ίχνη πίσω τους, έχει χυθεί αίμα. Σύμφωνα με τους θρύλους.

Ένας θλιβερός, απόκοσμος ήχος ακούγεται και σταματάει

τις σκέψεις μου. Γυρίζω προς την πηγή του και υποθέτω, βλέποντας με την άκρη του ματιού μου, ότι το ίδιο κάνουν η Σμίλα και ο Άλεξ. Κάτι πετάει, και μια σκοτεινή σκιά κινείται στην επιφάνεια του νερού λίγο πιο πέρα. Την επόμενη στιγμή εξαφανίζεται, θαρρείς και την κατάπιε το νερό. Χωρίς τον ελάχιστο παφλασμό ή κυματισμό. Ο Άλεξ αγκαλιάζει με το ένα του χέρι τη Σμίλα και δείχνει με το άλλο.

«Βουτήχτρα», της εξηγεί. «Μια πάπια από τα παλιά χρόνια, όπως λένε. Βγάζει ένα ιδιαίτερο κρώξιμο. Πολλοί νομίζουν ότι είναι τρομακτικό».

Ο Άλεξ στρέφεται προς το μέρος μου, αλλά εγώ κοιτάζω τη Σμίλα και δε συναντάω τη ματιά του. Επί αρκετή ώρα και με μεγάλη προσήλωση η Σμίλα κοιτάζει το σημείο όπου εξαφανίστηκε το πουλί. Στο τέλος γυρίζει προς το μέρος του Άλεξ και ρωτάει ανήσυχη αν το πουλί θα βγει έξω από το νερό για να αναπνεύσει. Εκείνος γελάει, της χαϊδεύει τα μαλλιά και λέει πως οι βουτήχτρες μπορούν να μείνουν πολλά λεπτά κάτω από το νερό. Δε χρειάζεται να ανησυχεί. Εκτός αυτού, προσθέτει, σπάνια βγαίνει από το νερό στο ίδιο μέρος όπου βούτηξε.

Ο Άλεξ πιάνει πάλι τα κουπιά και κωπηλατεί το τελευταίο κομμάτι μόνος του. Η Σμίλα κάθεται πάλι στη μέση της βάρκας με την πλάτη προς εμένα, κι εγώ κοιτάζω το προφίλ της διαγώνια από πίσω, τη στορογγυλάδα στο μάγουλό της, ενώ εκείνη ψάχνει ακόμα με τη ματιά της την επιφάνεια του νερού. Το πουλί. Δεν της φεύγει από το μυαλό, αναρωτιέται πού να είναι τώρα και πώς μπορεί και αντέχει τόσο πολύ κάτω από το νερό. Σηκώνω το χέρι μου για να χαϊδέψω τη λεπτή κοριτσιίστικη πλάτη και να την καθησυχάσω. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή η Σμίλα μετακινείται και στρέφει το πρόσωπό της, κι εγώ δεν μπορώ πια να το βλέπω. Ο Άλεξ τής χαμογελάει, και καταλαβαίνω ότι το ίδιο κάνει κι εκείνη. Με εμπιστοσύνη. Με πίστη. Αν ο

μπαμπάς λέει ότι το πουλί θα τα καταφέρει, τότε αυτό θα γίνει.

Απομένουν καμιά δεκαριά μέτρα τώρα έως το νησί. Το μικρό νησί στο κέντρο της Μάραν. Αυτός είναι ο προορισμός μας. Κοιτάζω επίμονα κάτω προς το νερό, προσπαθώ να διαπεράσω με το βλέμμα μου την επιφάνεια. Στο τέλος αντιλαμβάνομαι πως ο βυθός είναι αρκετά κοντά από κάτω μας, γεμάτος χόρτα. Ρηχά, ολοένα και περισσότερο. Τα χόρτα σηκώνονται και αρπάζουν το σκαρί της βάρκας σαν μακριά γλιστερά πράσινα δάχτυλα. Ψηλές καλαμιές σηκώνονται στα πλάγια της βάρκας και λυγίζουν πάνω από το κεφάλι μας. Όταν η βάρκα χτυπάει στον βυθό, ο Άλεξ σηκώνεται όρθιος και προσπερνάει τη Σμίλα και μένα. Οι κινήσεις του κάνουν τη βάρκα να ταλαντευτεί. Αρπάζω δυνατά την άκρη της και κλείνω τα μάτια μου ώσπου να ακινητοποιηθεί.

Ο Άλεξ πέρασε ένα σκοινί γύρω από τον κορμό ενός δέντρου κι έδωσε προσεκτικά τη βάρκα. Κατόπιν απλώνει το χέρι του, και η Σμίλα ξεκουμπώνει το σωσίβιό της, ενώ ταυτόχρονα με προσπερνάει. Με τη φόρα που είχε, πατάει το ένα μου πόδι και ύστερα με χτυπάει στο δεξί στήθος με τον αγκώνα της. Παρόλο που τσίριξα από τον πόνο, εκείνη δεν κατάλαβε τίποτα. Ή ίσως το κατάλαβε, αλλά δεν την ένοιαξε. Ανυπομονεί τόσο να πάει στον μπαμπά της, που όλα τα υπόλοιπα είναι ασήμαντα. Το ότι ο Άλεξ είναι η μεγάλη της αγάπη σ' αυτόν εδώ τον κόσμο δεν μπορεί να το αμφισβητήσει κανένας που τους βλέπει μαζί. Όταν πριν από λίγο κατεβήκαμε από το σπίτι στην αποβάθρα, προχωρούσε δίπλα στον μπαμπά της. Ή μάλλον χοροπηδούσε. Οι λοξές αχτίδες του ήλιου που διαπερνούσαν τις φυλλωσιές στο στενό μονοπάτι ανακατεύονταν με την πολυλογία της Σμίλα. Σύντομα θα πήγαιναν σ' ένα έρημο νησί, ο μπαμπάς κι εκείνη. Ακριβώς όπως οι πραγματικοί πειρατές. Η Σμίλα ήταν η πριγκίπισσα των πειρατών, και ο μπαμπάς θα μπορούσε να είναι...

Ίσως βασιλιάς των πειρατών; Η Σμίλα γελούσε και τραβούσε τον Άλεξ από το χέρι, βιαζόταν να φτάσει στο νερό. Εγώ ακολουθούσα μερικά βήματα πίσω τους.

Τώρα κοιτάζω προς τα πάνω, εκεί όπου στέκονται ο ένας δίπλα στον άλλο. Η Σμίλα γερμένη πάνω του, και τα απαλά μικρά χέρια της γύρω από τα πόδια του. Μια αδιάσπαστη ενότητα. Πατέρας και θυγατέρα. Αυτοί οι δύο στην όχθη, εγώ στη βάρκα. Ο Άλεξ απλώνει αυτήν τη φορά το χέρι του προς το μέρος μου και υψώνει απαιτητικά τα φρύδια του. Εγώ αμφιβάλω, κι αυτός το προσέχει.

«Έλα τώρα... Όλο αυτό είναι μια οικογενειακή εκδρομή, αγάπη μου».

Χαμογελάει. Τα μάτια μου στρέφονται προς τη Σμίλα, και τα βλέμματά μας συναντιούνται. Κάτι κάνει με το μικρό σαγόνι της, με κάποιον τρόπο το προβάλλει προς τα εμπρός.

«Πηγαίνετε εσείς...» λέω με βραχνή φωνή. «Θα σας περιμένω εδώ».

Ο Άλεξ κάνει ακόμα μία προσπάθεια με μισή καρδιά, αλλά όταν εγώ γνέφω αρνητικά, υψώνει τους ώμους και στρέφεται προς τη Σμίλα. Την κοιτάζει με ορθάνοιχτα μάτια, κάνοντας έναν μορφασμό που κάνει το βλέμμα της να αστράψει από προσμονή.

«Προσοχή όλοι εσείς οι κάτοικοι του νησιού. Τώρα έρχονται ο Μπαμπάς-Πειρατής και η Πριγκίπισσα των Πειρατών Σμίλα!»

Την ώρα που φωνάζει, ο Άλεξ σηκώνει τη Σμίλα, την ανεβάζει στον ώμο του, κι εκείνη στριγκλίζει από τα γέλια και αρχίζει να τρέχει προς την ανηφόρα. Η μια πλευρά του νησιού είναι πιο απότομη από την άλλη. Σ' αυτό το σημείο βγήκαμε. Αλλά αυτό δεν πτοεί τον Άλεξ, δεν αφήνει την ανηφόρα να του εμποδίσει τα βήματα. Νομίζω ότι νιώθω το γαλακτικό οξύ στα πόδια του. Και το συναίσθημα ιλίγγου της Σμί-

λα εκεί όπου κρέμεται ανάποδα στον ώμο του. Κι έτσι, φτάνουν στην κορυφή της ανηφόρας και μετά εξαφανίζονται από το οπτικό μου πεδίο.

Κάθομαι και ακούω τον ήχο από φωνές που σβήνουν όλο και περισσότερο. Έπειτα από λίγη ώρα σκύβω προς τα εμπρός, κάνω προσεκτικά μασάζ στη σπονδυλική μου στήλη, που πονάει και είναι άκαμπτη. Κάτι με κάνει να σκύψω ακόμα πιο μπροστά πάνω από την κουπαστή. Το νερό κάτω είναι σχεδόν ακίνητο, τα μάτια μου δεν μπορούν να το διαπεράσουν. Δεν μπορώ να δω πια αυτά που υπάρχουν κάτω από την επιφάνεια. Το μόνο που ανταποκρίνεται στο βλέμμα μου είναι το περίγραμμα από το είδωλό μου στην επιφάνεια του νερού. Στο τέλος τις αφήνω να έρθουν, τις σκέψεις γι' αυτά που συνέβησαν χτες το βράδυ και τη νύχτα που πέρασε. Ανακαλώ κάθε λέξη, κάθε κίνηση, κι όλη την ώρα το βλέμμα μου είναι καρφωμένο στα μάτια που πλέουν από κάτω μου. Για κάθε κομμάτι που ενώνεται με τη ροή των γεγονότων νομίζω ότι βλέπω τη ματιά μου εκεί μέσα στο νερό να γίνεται ολοένα και πιο σκοτεινή. Αθέλητα πιάνω τον λαιμό μου. Περνούν μερικές στιγμές. Μερικά λεπτά. Μια αιωνιότητα.

Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου και αισθάνομαι σαν να ξύπνησα από χειμερία νάρκη, σαν να είχα χάσει εντελώς την αίσθηση του χρόνου. Πόση ώρα κάθομαι εδώ; Ανατριχιάζω και τρίβω με τα χέρια το σώμα μου για να ζεσταθώ λίγο. Ο ήλιος βυθίζεται πάνω από τις κορυφές των δέντρων και χύνει κόκκινες σαν αίμα αχτίδες στον ουρανό. Ένα κρύο ρεύμα αέρα έρχεται και με κάνει να κρυώνω πραγματικά. Τεντώνομαι για να αφουγκραστώ κάποιον ήχο, αλλά δεν μπορώ να ακούσω πια τη βροντερή φωνή του Άλεξ ή τα αχνά γελάκια της Σμίλα. Το μόνο που ακούγεται είναι το μοναχικό κρώξιμο της βουτήχτρας, τώρα από απόσταση. Ανατριχιάζω. Δεν έπρεπε να έχουν τελειώσει με το πειρατικό παιχνίδι και

την εξερεύνηση του νησιού; Αλλά τότε σκέφτομαι τη χαρά της Σμίλα. Αντιλαμβάνομαι πως δεν είναι έτοιμη να παρατήσει την περιπέτεια. Πιθανώς να έχουν γυρίσει όλο το νησί. Ίσως παίζουν κρυφτό στην άλλη πλευρά ακριβώς τούτη τη στιγμή. Ίσως γι' αυτό δεν μπορώ να τους ακούσω πια.

Κλείνω τα μάτια και σκέφτομαι πώς αστειεύονταν μεταξύ τους το πρωί στην κουζίνα. Την ενέργεια του Άλεξ κι αυτή την υπομονή του να παίζει, να παίζει πολλή ώρα. Πολύ περισσότερο από άλλους μπαμπάδες, που θα είχαν κουραστεί. *Έλα τώρα, γλυκιά μου, να γυρίσουμε πίσω στη βάρκα. Η μαμά περιμένει.* Δε θα το έλεγε ποτέ ο Άλεξ. Είναι καλός μπαμπάς. Ανοίγω τα μάτια μου. Σκύβω άλλη μία φορά πάνω από την κουπαστή και νιώθω τη ματιά μου να χάνεται στη μαύρη επιφάνεια του νερού.

Καλός μπαμπάς.

Καλός μπαμπάς.

Καλός μπαμπάς.

Ανασηκώνω και πάλι το σώμα μου, αλλά εξακολουθεί να μην ακούγεται κανένας ήχος. Καμία φωνή, κανένα γέλιο. Ούτε και η βουτήχτρα. Κάθομαι έτσι για λίγο, εντελώς ακίνητη, και αφουγκράζομαι. Ύστερα, ξαφνικά, απλώς το ξέρω. Δεν έχει νόημα κανένας όλο αγωνία γύρος του νησιού, καμία αναζήτηση ή απεγνωσμένες κραυγές που θα φωνάζουν το όνομά τους. Όχι, δε χρειάζεται ούτε καν να σηκωθώ και να βγω από τη βάρκα για να ξέρω.

Ο Άλεξ και η Σμίλα δε θα γυρίσουν. Έχουν εξαφανιστεί.

2

ΦΥΣΙΚΑ ΚΑΙ ΒΓΑΙΝΩ στην ξηρά για να ψάξω. Παρά την ενστικτώδη πεποίθηση πως είναι χαμένος κόπος. Η διπλωμένη μπλε μπλούζα του Άλεξ είναι πάνω στην πρύμνη. Την παίρνω και σηκώνομαι για να τραβήξω το σκοινί της βάρκας. Νιώθω το αίσθημα της δυσανεξίας να έρπει στη σπονδυλική μου στήλη. Με μια κίνηση, κάτι σαν αδέξιο βήμα και πήδημα, βγαίνω στην ξηρά. Φωνάζω το όνομα του Άλεξ, ύστερα της Σμίλα. Δεν απαντάει κανένας. Τα μπράτσα μου είναι σαν ξύλα όταν βάζω την μπλούζα. Μυρωδιά από άντρα με τυλίγει. Η μυρωδιά του Άλεξ.

Αισθάνομαι ένα δυνατό χτύπημα στο στομάχι, αγνοώ τον πόνο και αρχίζω να ανεβαίνω την ανηφόρα. Δεν έχω κάνει περισσότερα από μερικά βήματα, και νιώθω να σφίγγεται το στήθος μου, δυσκολεύομαι να αναπνεύσω. Είναι πολύ πιο ανηφορικά απ' ό,τι νόμιζα. Το σώμα μου είναι βαρύ και δυσκίνητο, δεν αντέχει να συνεργαστεί, αλλά πιέζω δυνατά τα σαγόνια μου και αναγκάζω τον εαυτό μου να προχωρήσει προς τα εμπρός, προς τα πάνω. Το ένα μου πόδι γλιστράει σε μια λασπώδη επιφάνεια και αναγκάζομαι να κρατηθώ με το χέρι για να μην πέσω κάτω και γλιστρήσω προς τα πίσω στην κατωφέρεια.

Στο τέλος, παρ' όλα αυτά, στέκομαι στην κορυφή. Προσπαθώ να φωνάξω πάλι, αλλά μου βγαίνει μόνο μια βραχνή φωνή. Μου σκίζει το λαρύγγι, διαμαρτύρεται για την προσπάθεια, και νιώθω το στήθος μου δύο νούμερα μικρότερο. Παρόλο που βάζω όλες μου τις δυνάμεις, τα πνευμόνια μου δεν αντέχουν να αφήσουν τον αέρα να περάσει. Αισθάνομαι σαν να προσπαθώ να φωνάξω σε εφιάλτη. Σπασμωδικά κύματα με χτυπούν στο στομάχι. Κάνω ακόμα μία προσπάθεια, αλλά αντί γι' αυτό, το σώμα μου διπλώνει στα δύο. Σκύβω προς τα εμπρός, νιώθω ένα χτύπημα, που το ακολουθεί μια καφεκίτρινη ουσία η οποία βγαίνει από μέσα μου. Τα πόδια μου τρέμουν, ταλαντεύομαι στην αρχή προς το πλάι και μετά πέφτω στα γόνατα.

Σκουπίζω το στόμα μου στο μανίκι της μπλούζας. Κάθομαι λίγο εκεί λες και με έχει χτυπήσει ένας πανίσχυρος εχθρός. Δεν είχε προλάβει καν να σχηματιστεί η σκέψη στο κεφάλι μου, και την απόδιδωξα. *Εχθρός; Πανίσχυρος; Όχι!* Σηκώνομαι στα πόδια μου. Το σώμα μου είναι ακόμη αδύναμο, αλλά τουλάχιστον με υπακούει. Αντί να προσπαθήσω να φωνάξω πάλι, συγκεντρώνομαι για να αφήσω το βλέμμα μου να ψάξει σ' αυτό το κομμάτι του νησιού όπου έχω ορατότητα. Δεν υπάρχουν πολλές ανοιχτές επιφάνειες. Ανάμεσα στα δέντρα και στους θάμνους υπάρχει χορτάρι που φτάνει στο ύψος της μέσης. Αυτές δεν είναι επιφάνειες που μπορεί κανείς να τις διασχίσει εύκολα. Ιδίως ένα τετράχρονο κοριτσάκι. Δεν μπορώ να δω πουθενά τον Άλεξ και τη Σμίλα.

Προχωράω προς τα εμπρός, είμαι βέβαιη για το τι πρέπει να κάνω, αλλά δεν ξέρω ποιον δρόμο να διαλέξω. Σε κάποιο σημείο το χορτάρι είναι πατημένο, και φαίνεται σαν κάποιος να έχει περπατήσει στο έδαφος. Πηγαίνω προς αυτήν τη μεριά, ακολουθώ αυτό που νομίζω πως είναι ίχνη από έναν άντρα κι ένα κοριτσάκι που παίζουν. Πότε πότε σταματάω

και φωνάζω το όνομά τους. Στην πραγματικότητα δεν περιμένω κάποια απάντηση. Με κατακλύζει μια μηχανική αίσθηση, μια αίσθηση πως ενεργώ βάσει ενός προκαθορισμένου σχεδίου. Απλώς συμπεριφέρομαι όπως ξέρω ότι πρέπει, κάνοντας αυτό που πρέπει. Θαρρείς και υποδύομαι κάποιον ρόλο.

Η σιωπή κρέμεται βαριά και δυσοίωνα ανάμεσα στα δέντρα. Όσπου ακούγεται ένα ξαφνικό θρόισμα στο χορτάρι, ίσως ένα μέτρο πιο μακριά. Τεντώνομαι και σφίγγω ενστικτωδώς τις γροθιές μου. Βλέπω έναν σκίουρο να τρέχει όσο πιο γρήγορα μπορούν τα μικρά του πόδια. Όταν στρέφω πάλι το βλέμμα μου προς τα εμπρός, διαπιστώνω ότι το χορτάρι δεν έχει το παραμικρό σημάδι πως έχει παραμεριστεί ή πατηθεί. Τίποτα δε δείχνει ότι πριν από μένα είχε περπατήσει εκεί ένας άντρας κι ένα κοριτσάκι. Γυρίζω γρήγορα και κοιτάζω προς την άλλη πλευρά. Προς τα πλάγια. Αλλά πουθενά δε διακρίνονται ίχνη, ούτε από ανθρώπους αλλά ούτε και τα δικά μου. Στέκομαι σε μια θάλασσα από ψηλά χορτάρια. Σιωπηλά, αλλά αδυσώπητα με κυκλώνουν απ' όλες τις μεριές.

Ξαφνικά μου έρχεται ένα κύμα λιλύγου και πρέπει να κλείσω τα μάτια με το χέρι μου, ενώ με το άλλο προσπαθώ να κρατήσω την ισορροπία μου. Ακριβώς τη στιγμή που βγάζω το χέρι από τα μάτια μου, εξαφανίζεται η τελευταία άλικη ακτίδα από τις κορυφές των δέντρων στην απέναντι πλευρά του νησιού. Είμαι μόνη σ' ένα άγνωστο μέρος, μόνη με τη σιωπή και το σκοτάδι, που πλησιάζει όλο και περισσότερο. Επιλέγω τυχαία μια πορεία και βαδίζω πάνω στο αφιλόξενο έδαφος.

Ένας άντρας κι ένα κοριτσάκι κατεβαίνουν στην ξηρά σ' ένα μικρό νησί. Δεν ξαναγυρίζουν. Τι μπορεί να έχει συμβεί; Πείθω τον εαυτό μου πως υπάρχουν έναν σωρό πιθανές εξηγήσεις. Ίσως απορροφήθηκαν από κάποιο παιχνίδι, έχασαν την αίσθηση του χρόνου ή απλώς... Ψάχνω απεγνωσμένα να βρω περισσότερα πιθανά σενάρια. Λογικά σενάρια.

Ασφαλή και άκακα. Το πρόβλημα είναι ότι κανένα από αυτά δεν εξηγεί γιατί ο Άλεξ και η Σμίλα δεν έχουν φανεί ακόμα, γιατί δεν απαντούν όταν τους φωνάζω. Ανοίγω το στόμα για να τους φωνάξω πάλι, αλλά αυτήν τη φορά φωνάζω τόσο υστερικά, ώστε πισωπατάω ακούγοντας τη δική μου φωνή.

Ενώ προχωράω παραπέρα τρεκλίζοντας, χτενίζω με το βλέμμα το έδαφος ολόγυρα και τον χώρο ανάμεσα στα δέντρα. Τα πόδια κινούνται όλο και πιο γρήγορα, οι κινήσεις γίνονται ολοένα και πιο απότομες. Δίχως σχέδιο, βαδίζω προς τα εμπρός, δεν ξέρω πια προς τα πού πάω και από πού ήρθα. Δε διακρίνω πουθενά κάποιο ίχνος ανθρωπίνης παρουσίας. Ένα αναφιλητό βγαίνει από το στήθος μου. *Σμίλα!*

Ακριβώς τούτη τη στιγμή βλέπω κάτι. Σταματάω, νιώθω ένα ρίγος να απλώνεται σε όλο μου το σώμα. Ένα δυο μέτρα μπροστά μου βρίσκεται μια πέτρα και λίγο πιο πέρα κάτι άλλο. Ένα σκούρο αντικείμενο. Αν και δεν αντιλαμβάνομαι αμέσως τι είναι αυτό που βλέπω, κάθε κύτταρο του σώματός μου ξέρει πως αυτό δεν είναι γέννημα της φυσικής βλάστησης του νησιού. Είναι κάτι που ανήκει σε άνθρωπο. Αργά, γεμάτη τρόμο για το τι θα μπορούσα να βρω, πλησιάζω. Όταν φτάνω αρκετά κοντά, φεύγει η πίεση που αισθάνομαι στο στήθος μου και σκύβω το έδαφος μπροστά από το αντικείμενο. Είναι μια μοναχική μαύρη μπότα, φθαρμένη και λιωμένη. Οι μικρές τρύπες απ' όπου κάποτε περνούσαν τα κορδόνια τώρα χάσκουν άδειες. Δεν έχω ξαναδει ποτέ αυτό το παπούτσι. Δεν είναι ούτε του Άλεξ ούτε και της Σμίλα, είναι σίγουρο αυτό. Χωρίς να ξέρω γιατί, απλώνω το χέρι μου στον αέρα και νιώθω πως αργά, αλλά σταθερά κατεβαίνει προς την μπότα. Είναι λες και τα δάχτυλά μου κατευθύνονται από μια δύναμη πέρα από μένα, μια δύναμη που βγαίνει από τη γη κάτω από τα πόδια μου.

Με μιαν απότομη κίνηση, τραβάω πίσω το χέρι μου και ση-

κάνομαι όρθια. Τι είδους αλλόκοτες ιδέες και αισθήματα με πλησιάζουν κρυφά; Πρέπει να είναι τα υπολείμματα από τις ιστορίες φαντασμάτων του Άλεξ που έχουν μείνει στο υποσυνείδητό μου. Οι ιστορίες για τη Μάραν και τις κακές της δυνάμεις. Προχωρώ γρήγορα παραπέρα, υπενθυμίζοντας στον εαυτό μου πως αυτές οι ιστορίες είναι υπερβολικές σαχλαμάρες ανακατεμένες με παλιές δεισιδαιμονίες, αυτό είναι όλο. Παρ' όλα αυτά, κοιτάζω πολλές φορές προς τα πίσω πάνω από τον ώμο μου. Τα πόδια μου σκίζουν το χορτάρι όλο και πιο γρήγορα, ώσπου αρχίζω να τρέχω ελαφρά.

Περνάω ανάμεσα από τους κορμούς, των οποίων οι σκιές ολοένα και μεγαλώνουν, ενώ τα κλαδιά απλώνονται πίσω μου σαν μακριά κακόβουλα χέρια. Κάτι με πιάνει, κλαδιά γρατζουνίζουν το κεφάλι μου σαν νύχια, κι εγώ ξεφωνίζω, δίχως να μπορώ να εμποδίσω τον εαυτό μου. Ο ήχος από τον δικό μου φόβο παραείναι ισχυρός. Οι σκέψεις μου ξεγλιστρούν και φεύγουν χωρίς να μπορώ να τις σταματήσω, μαστιγώνουν όλο και περισσότερο τα κύματα των συναισθημάτων μέσα μου. *Δε θα μπορέσω να τους βρω. Ποτέ δε θα μπορέσω να τους βρω.*

Αλλά –ακριβώς τούτη τη στιγμή– το αντιλαμβάνομαι. *Να τηλεφωνήσω.* Αν δεν μπορέσω να τους βρω, θα πρέπει φυσικά να τηλεφωνήσω. Είναι το πρώτο που κάνει κανείς όταν χάσει κάποιον. Γιατί δεν το σκέφτηκα νωρίτερα; Μειώνω ταχύτητα και, λαχανιασμένη, οδηγώ το χέρι προς την τσέπη του κάπρι παντελονιού μου. Είναι άδεια. Ψαχουλεύω με τα δάχτυλα στην άλλη τσέπη, αλλά ούτε κι εκεί είναι το κινητό μου. Πού να είναι; Άραγε μου έπεσε εδώ στο νησί; Ή μήπως είναι στη βάρκα; Η μνήμη ξεκαθαρίζει κομμάτι κομμάτι, ώσπου εμφανίζεται στην ολότητά της.

Δεν πήρα μαζί μου το τηλέφωνο όταν φύγαμε από το εξοχικό. Επρόκειτο για μιαν αυθόρμητη εκδρομή, κι εγώ δεν είχα σκεφτεί να πάω μαζί τους. Το έκανα, όμως. Ξανά βάρος

στο στήθος μου, αλλά αυτήν τη φορά δεν οφείλεται στη δύσπνοια. Ξανακοιτάζω γύρω μου, αναζητώ απεγνωσμένα όσο ποτέ στο παρελθόν ένα ροζ φουστανάκι, ένα ανέμισμα από ξανθές τρίχες. Αλλά εκείνη δεν είναι πια εδώ, το ξέρω, το νιώθω. Το κινητό βρίσκεται στο εξοχικό, πιθανώς μέσα στην τσάντα μου. Μόνο ένα πράγμα υπάρχει να κάνω.

Ξέρω, όμως, ότι δεν είναι το σωστό. Πώς θα μπορέσω να φύγω από το νησί δίχως να έχω βρει τον Άλεξ και τη Σμίλα; Πώς μπορώ να τους αφήσω στη μοίρα τους; Στη μοίρα τους... Υπάρχει κάτι στις λέξεις, σ' αυτήν τη σκέψη που με τριβελλίζει. *Αυτό δεν αλήθεια. Κάτι είναι λάθος, πολύ λάθος. Όχι!* Αποδιώχνω τα κακόβουλα ψιθυρίσματα από μέσα μου, αυξάνω πάλι ταχύτητα. Αν καταφέρω απλώς να βρω το τηλέφωνό μου, όλα θα πάνε καλά. Θα μπορέσω να τηλεφωνήσω στον Άλεξ κι αυτός σε μένα. Ποιος ξέρει... Ίσως προσπάθησε να με βρει. Αυξάνω ακόμα περισσότερο ταχύτητα, αγνοώ το αίσθημα της κόπωσης. Πρέπει να βρω το κινητό όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Το ερώτημα είναι πώς θα μπορέσω να βρω το μέρος όπου είναι δεμένη η βάρκα.

Κάνω ακόμα ένα βήμα και είμαι καθ' οδόν προς τα κάτω, στο σκοτάδι. Μπροστά από τα πόδια μου το έδαφος εξαφανίζεται. Την τελευταία στιγμή καταφέρνω να σταματήσω και να σταθώ όρθια, αλλά νιώθω τράβηγμα στο στομάχι. Μόλις σταθεροποιούμαι, στέκομαι επί αρκετή ώρα και κοιτάζω μπροστά μου. Είναι η ανηφόρα από κει όπου ήρθα. Η ανηφόρα που από αυτήν τη μεριά αποδεικνύεται πως είναι μια απατηλή άκρη η οποία οδηγεί σε μιαν απότομη κατηφόρα. Πώς γίνεται να βρίσκομαι τόσο γρήγορα πίσω; Εγώ, που στην κατάσταση αλλοφροσύνης όπου ήμουν δεν ήξερα καν προς ποια κατεύθυνση είχα πάει. Αλλά να, εκεί κάτω διακρίνεται η βάρκα, να ταλαντεύεται ανάμεσα στα καλάμια σαν να μην έχει συμβεί τίποτα. Την παρατηρώ με αλληλοσυγκρουόμενα

συναισθήματα. Ο Άλεξ και η Σμίλα δεν είναι βέβαια εκεί να περιμένουν. Από την άλλη, όμως, η βάρκα είναι. Έπειτα από ένα δευτερόλεπτο συνειδητοποιώ πως αυτό είναι μια παράξενη σκέψη. Γιατί να μην ήταν εκεί η βάρκα;

Κάτι έρπει μέσα μου. Κάτι που μπορεί να είναι δυσαρέσκεια. Ή μήπως τύψη; *Να μπορώ να γυρίσω τον χρόνο πίσω, να λειτουργήσω διαφορετικά, να μη συνέβαινε ποτέ αυτό.* Διώχνω την αίσθηση μακριά και κοιτάζω πάνω από τον ώμο μου ακόμα μία φορά. Αλλά είναι σκοτεινά τώρα, οι σκιές δεν αφήνουν τη ματιά μου να τις διαπεράσει. Φαντάζομαι δύο σιλουέτες, μια μεγαλύτερη και μια μικρότερη, να απελευθερώνονται από το σκοτάδι και να τρέχουν προς το μέρος μου με δυνατές φωνές και γέλια. Αλλά κανένας δεν είναι εκεί, κανένας δεν έρχεται.

Ένα πουλί πετάει από πάνω μου, τόσο κοντά, που νομίζω ότι αισθάνομαι το ρεύμα του αέρα από τα φτερά του. Φαντάζομαι ένα στενόμακρο σώμα κι ένα ράμφος σαν γυριστό μαχαίρι. Η βουτήχτρα βουτάει στο νερό. Την παρατηρώ για μια στιγμή. Κατόπιν κάνω το βήμα πάνω από την άκρη.

ΜΕ ΚΑΠΟΙΟΝ ΤΡΟΠΟ, επιστρέφω. Βάζω μπρος τη μηχανή της βάρκας και φεύγω από κει όσο πιο γρήγορα μπορώ, διασχίζω διαγώνια το νερό και φτάνω στη λίγο σκεβρή ξύλινη αποβάθρα. Μεγάλος αριθμός από ξύλινες βάρκες και μερικά πλαστικά σκάφη είναι εκεί και λικνίζονται, αλλά όλα είναι άδεια. Τα χέρια μου τρέμουν, τα δάχτυλά μου σχεδόν δεν υπακούουν όταν δένω τη βάρκα. Το σώμα μου είναι τεντωμένο και άκαμπτο όταν βαδίζω λαχανιασμένη στο μικρό μονοπάτι που οδηγεί μακριά από το νερό. Μια ρίζα δέντρου που εξέχει από το έδαφος με κάνει να σκουντουφλήσω και να χάσω την ισορροπία μου. Ο παλιός πόνος στον μηρό υπενθυμίζει την παρουσία του, αλλά σφίγγω τα δόντια και συνεχίζω προς τα εμπρός, προς τα πάνω. Το εξοχικό σπίτι στέκει εκεί σιωπηλό και περιμένει, τελευταίο στη σειρά των σπιτιών κατά μήκος του δρόμου. Από τη μια πλευρά οι ψηλές κυπαρισσοειδείς τούγες και από την άλλη τα απότομα βράχια εμποδίζουν τη θέα προς το σπίτι. Το κλειδί είναι στο σημείο όπου το αφήσαμε, κάτω από τη σκάλα που οδηγεί στην εξώπορτα.

Τα δάχτυλά μου είναι παγωμένα και αδέξια. Πρέπει να πάρω μερικές βαθιές ανάσες προτού καταφέρω να ξεκλει-

δώσω. Ακριβώς τη στιγμή που είμαι έτοιμη να κλείσω πίσω μου την πόρτα, περνάει δίπλα από τα πόδια μου μια τριχωτή γραμμή και μπαίνει στο σπίτι. Ακούγεται ένα άγριο νιαούρισμα, λες και ο Τίριθ περιμένε πολλή ώρα για να μπει μέσα και θέλει να τονίσει πόσο ενοχλημένος είναι. Χωρίς να με νοιάζει ούτε για τον γάτο ούτε και να βγάλω τα παπούτσια μου, μπαίνω γρήγορα μέσα, ανάβω τις λάμπες, ανοίγω τις πόρτες και φωνάζω. Φωνάζω πολλές φορές το όνομα του Άλεξ και της Σμίλα. Αλλά δεν παίρνω καμία απάντηση. Το σπίτι είναι όπως ακριβώς το αφήσαμε. Σαν να σταμάτησε ο χρόνος από την ώρα που φύγαμε. Μέσα στην κουζίνα είναι μια στοίβα εφημερίδες δίπλα από ένα πιάτο με ξεραμένο γιαούρτι. Στο πάτωμα βρίσκονται σκορπισμένες οι Μπάρμπι κούκλες της Σμίλα. Μόλις σκέφτομαι πως εκείνη καθόταν εκεί πριν από λίγο κι έπαιζε μαζί τους, η πίεση στο στήθος μου γίνεται πιο έντονη.

Ανακαλύπτω το σημάδι στο πάτωμα. Ένα και μοναδικό ίχνος από πατημασιά. Σκούρο και λασπωμένο, με ξεκάθαρο το αποτύπωμα από σόλα παπουτσιού. Γουρλώνω τα μάτια μου και κάνω πίσω. Οι σκέψεις μου στριφογυρίζουν. Μπήκε κάποιος παρείσακτος στο σπίτι όσο εμείς λείπαμε; Μπήκε κάποιος εδώ μέσα; Είναι... Υψώνω τη ματιά μου και νιώθω τις τρίχες στον σβέρο και στα χέρια μου να σηκώνονται. Είναι κάποιος τώρα εδώ; Κάποιος που κρύβεται κάτω από κάποιο κρεβάτι ή μέσα σε κάποιο ντουλάπι και περιμένει να μου επιτεθεί; Ανατριχίλα διαπερνά όλο μου το σώμα. Ύστερα βλέπω ακόμα ένα ίχνος πατημασιάς και μετά άλλο ένα. Όλα οδηγούν προς την ίδια κατεύθυνση, στο ίδιο μέρος. Ακριβώς μπροστά μου.

Κοιτάζω προς τα κάτω στα πόδια μου και βλέπω τα δικά μου ροζ παπούτσια γυμναστικής. Αυτά που μέσα στη βιασύνη μου δεν έβγαλα όταν μπήκα στο σπίτι. Το ένα παπού-

τσι είναι κάπως ευπρεπές, ενώ το ροζ χρώμα του άλλου έχει λεκέδες από λάσπες. Σηκώνω το παπούτσι και βλέπω πως η σόλα είναι λασπωμένη. Το φέρνω κοντά στη μύτη μου, και μια μυρωδιά μούχλας εισβάλλει στα ρουθούνια μου. Λάσπη. Κάπου πρέπει να την πάτησα. Αμέσως θυμάμαι την κατωφέρεια στο νησί, εκεί όπου είχα γλιστρήσει πάνω σε κάτι. Άραγε είναι η λάσπη από το νησί σκορπισμένη στο πάτωμα του σπιτιού; Λάσπη από κείνο το νησί, το νησί όπου ο Άλεξ και η Σμίλα... Το βλέμμα μου ακολουθεί πάλι τα ίχνη, ενώ συγχρόνως με σουβλίζει ο πόνος. Πώς μπόρεσα να φύγω από το νησί δίχως αυτούς;

Μια κίνηση μέσα στο δωμάτιο τραβάει την προσοχή μου. Ο Τίριθ στέκεται μπροστά μου. Οι τρίχες πίσω από το κεφάλι του είναι σηκωμένες κατά μήκος του λεπτού ροζ λουριού. Η ουρά κινείται αργά από τη μια πλευρά στην άλλη, ενώ αυτός με παρατηρεί με στενεμένο βλέμμα. Σαν να αναρωτιέται τι κάνω εδώ μόνη, φορώντας μια μπλουζα που ανήκει στον άντρα του σπιτιού. Αλληλοκοιταζόμαστε. Τα κίτρινα μάτια του γάτου σαρώνουν στη συνέχεια τα ίχνη στο πάτωμα και επιστρέφουν σε μένα. Έχω την εντύπωση πως απαιτεί μια εξήγηση. *Εξαφανισμένοι. Πώς γίνεται να εξαφανιστούν;* Βάζω τα χέρια στο στόμα μου, πνίγω μια στριγκλιά. Οι σκέψεις μου προσπερνούν η μια την άλλη όλο και πιο γρήγορα μέσα στο κεφάλι μου. Με τραβούν προς τα κάτω, με ρουφούν μέσα σε μιαν απειλητική δίνη.

Επανέρχομαι με κάποιον τρόπο. Βλέπω τον εαυτό μου έξω από κει όπου στέκομαι, ανίκανο, εκμηδενισμένο, με κάθε τρόπο μιαν αξιοθρήνητη φιγούρα. *Σύνελθε, σύνελθε αμέσως!*

«Πρέπει να τηλεφωνήσω στον Άλεξ!» λέω δυνατά και απομακρύνω τα χέρια από το πρόσωπό μου. Γι' αυτό αναγκάστηκα να γυρίσω πίσω.

Είναι σαν να εξηγώ ταυτόχρονα στον γάτο και στον εαυτό

μου. Οι λέξεις –αποφασιστικές και ξεκάθαρες– είναι η άμυνά μου απέναντι στις σιωπηλές δόλιες σκέψεις. Οι σκέψεις είναι αναξιόπιστες. Αν τις αφήσω να με κατευθύνουν, θα βουλιάξω τον εαυτό μου στο σκοτάδι. Αν σηκώσω τη ματιά μου και προσπαθήσω να δω την ολότητα, τότε το άγχος θα με κομματιάσει. Ένα πράγμα κάθε φορά, αυτό πρέπει να υπεριοχυσει· το να εστιάζω μόνο σ' ένα πράγμα τη φορά. Μόνο έτσι μπορώ να κρατήσω τα λογικά μου.

Δεν υπάρχει σταθερή γραμμή τηλεφώνου στο σπίτι, οπότε αρχικά πρέπει να βρω το κινητό μου. Μαζεύω τα παπούτσια μου και πηγαίνω στο χολ. Το σφουγγάρισμα του χολ το αφήνω για αργότερα. Κατόπιν πηγαίνω με αποφασιστικά βήματα στο υπνοδωμάτιο, που βρίσκεται στην άλλη άκρη του χολ.

Στο δωμάτιο του Άλεξ και στο δικό μου κυριαρχεί το διπλό κρεβάτι, κι όταν σκέφτομαι αυτό που πριν από λίγο μοιραστήκαμε ανάμεσα στα σεντόνια, νιώθω ένα σφίξιμο στο στομάχι. Καταβάλλοντας προσπάθεια, καταφέρνω να σταματήσω τη ζαλάδα και να ηρεμήσω τις ανήσυχες κινήσεις στο στομάχι μου.

Μέσα στο δωμάτιο, στην πλευρά του Άλεξ, όλα είναι τακτοποιημένα. Τα ρούχα του κρέμονται στις κρεμάστρες στο ντουλάπι ή είναι διπλωμένα επάνω στο κομοδίνο. Έχει στρώσει και την πλευρά όπου κοιμάται. Εκεί συνηθίζει να κοιμάται. Εκεί κοιμήθηκε τη νύχτα. Αλλά πού είναι τώρα; Η δική μου πλευρά στο κρεβάτι είναι καλυμμένη από ελαφριά φορέματα, μπλουτζίν και μπλουζάκια. Στην καρέκλα δίπλα βρίσκεται η τσάντα μου, μαζί με μια στοίβα βιβλία τσέπης και δύο κραγιόν. Στην πλάτη της καρέκλας κρέμεται το δαντελένιο ροζ σουτιέν μου, εκείνο που αγόρασα όταν αποφασίσαμε να κάνουμε αυτό το ταξίδι. Την ίδια μέρα που αγόρασα και τη μεταξωτή μαύρη γραβάτα του Άλεξ. Καταπίνω κι ας μην το θέλω, σχεδόν σαν ακούσια κίνηση. *Μην το σκέφτεσαι αυ-*

τό τώρα, μην το σκέφτεσαι καθόλου. Απλώς εστίασε και κά-
νε αυτό που πρέπει να κάνεις.

Ψάχνω γρήγορα μέσα στην τσάντα μου, ανοίγω και ανα-
ποδογουρίζω όλες τις θήκες. Κανένα τηλέφωνο δεν υπάρχει
εκεί. Παράξενο. Πού μπορεί να είναι; Πηγαίνω βιαστικά στην
κουζίνα. Ο Τίριθ με προσπερνάει γεμάτος προσομονή και πη-
γαίνει στο μπολ όπου του βάζω φαγητό. Κάνει μερικούς κύ-
κλους γύρω από το μπολ προτού ξαπλώσει και γλείφει απο-
γοητευμένος το στόμα του.

«Όλα θα πάνε καλά. Μόνο να βρω...»

Συνεχίζω να μιλάω –περισσότερο για να ηρεμήσω τον εαυ-
τό μου– ενώ τριγουρίζω μέσα στην κουζίνα, μετακινώ τις εφη-
μερίδες και απομακρύνω το πιάτο που ήταν επάνω στο τρα-
πέζι. Σηκώνω τις Μπάρμπι κούκλες της Σμίλα, κοιτάζω πί-
σω από την καφετιέρα και στο ράφι πάνω από την ηλεκτρι-
κή κουζίνα. Αλλά δε βρίσκω κανένα κινητό. Ανοίγω ακόμα
και το ψυγείο και κοιτάζω ανάμεσα στα ράφια προτού συνε-
χίσω στο επόμενο δωμάτιο.

Ενώ ψάχνω μέσα στο σαλόνι, φαντάζομαι την τηλεφωνική
επικοινωνία με τον Άλεξ. Έτσι όπως θα μπορούσε να γίνει.
Πόσο δυνατά θα γελάσει όταν του τηλεφωνήσω.

«Δεν μπορείς να φανταστείς τι έχει συμβεί!»

Μπορώ σχεδόν να τον ακούσω να εξηγεί την εξαφάνισή
τους. Μια παράξενη, αλλά εντελώς φυσική εξήγηση. Επει-
δή υπάρχει, πρέπει να υπάρχει. Απλώς αυτήν τη στιγμή δεν
μπορώ με τίποτα να φανταστώ ποια θα μπορούσε να είναι.
Όλο αυτό είναι τελείως παλαβό, συλλογίζομαι ενώ ψαχου-
λεύω με τα χέρια ανάμεσα στα μαξιλάρια του καναπέ. Εξα-
φανίστηκαν. Δεν μπορεί να εξαφανιστεί κανείς με αυτό τον
τρόπο. Όχι από ένα νησί.

Τραβάω τις κουρτίνες, κοιτάζω στα περβάζια και πάνω
στην ανυπομονησία μου ρίχνω κάτω μια μικρή γυάλινη φι-

γούρα. Τη βλέπω σαν σε αργή κίνηση να πετάει στον αέρα κάνοντας μια στροφή, να χτυπάει στο πάτωμα και να γίνεται χίλια κομμάτια. Αργά αργά νιώθω τις ορθολογικές ενέργειες και την εστίασή μου να υποχωρούν. Η απόγνωση αρχίζει να με κυριεύει. Με έναν οξύ ήχο στα αυτιά ξαναγυρίζω βιαστικά στο υπνοδωμάτιο. Ψάχνω πάλι στην τσάντα μου. Με φρενήρεις κινήσεις αρχίζω να πετάω κάτω τα φορέματα και να ψαχουλεύω ανάμεσα σε βιβλία και καλλυντικά. Το κίνητό μου δεν είναι πουθενά.

Συνεχίζω και πηγαίνω στο δωμάτιο της Σμίλα. Αναποδογυρίζω όλα της τα πράγματα. Κούκλες και αροκουνάκια, βιβλία και αυτοκόλλητα. Οι κινήσεις μου είναι γρήγορες, στα όρια της μανίας. Ξέρω ότι ψάχνω για κάτι, αλλά τούτη τη στιγμή δε θυμάμαι τι είναι. Το μόνο που μπορώ να σκεφτώ είναι η Σμίλα. Η μικρή γλυκιά Σμίλα. Οι σκέψεις μου ξεριζώνονται και πετούν, τις έπιασε αμώκ. Χάνω τον έλεγχο και πέφτω μέσα στη δίνη που προσπάθησα να αποφύγω. Εξαφανίστηκαν. Είναι εξαφανισμένοι. Αυτό, όμως, είναι απίθανο! Ένα ενήλικος άντρας κι ένα τετράχρονο κοριτσάκι δεν μπορούν να χαθούν από προσώπου γης. Όχι, όχι από τη γη, αλλά από το νερό, από το νερό που είναι ποτισμένο με κακία. *Άνθρωποι που εξαφανίστηκαν, αίμα που χύθηκε.* Οι λέξεις του Άλεξ αντηχούν μέσα στο κεφάλι μου, ο πανικός σακαρφαλώνει στη σπονδυλική μου στήλη.

Την κίνηση στην άκρη του ματιού ακολουθεί ένας δυνατός κρότος. Γυρίζω και στριγκλίζω. Ήχος από εκατοντάδες χάντρες που κυλούν στο πάτωμα χτυπάει τα αυτιά μου, και συγχρόνως βλέπω τον Τίριθ. Η στριγκλιά μου τον έκανε να μαρμαρώσει στη μέση της κίνησής του. Δείχνει φοβισμένος και ένοχος. Όταν επανέρχεται η σιωπή, η ματιά του μεταφέρεται από μένα στο αναποδογυρισμένο γυάλινο βάζο με τις χάντρες. Πρέπει να με ακολούθησε ως εδώ με τα απαλά και αθόρυβα πόδια του. Ίσως παρερμήνευσε το ψάξιμό μου, το

θεώρησε σαν κάποιο παιχνίδι στο οποίο ήθελε να συμμετάσχει, ίσως από λάθος αναποδογύρισε το ράφι όπου βρισκόταν το γυάλινο βάζο με τις χάντρες της Σμίλα.

Βάζω τα δάχτυλά μου σαν βεντάλια πάνω στο στήθος και παίρνω βαθιές ανάσες. Απλώνω το άλλο μου χέρι στον Τίριθ. Έπειτα από έναν στιγμιαίο δισταγμό με πλησιάζει. Με σταθερό χέρι τον χαϊδεύω στην πλάτη. Μια προσπάθεια για να ηρεμήσουμε και οι δύο. Αυτός τρίβεται πάνω μου, κι εγώ τον παίρνω ενστικτωδώς στην αγκαλιά μου, πιέζω δυνατά το ζεστό του σώμα πάνω στο δικό μου. Νιώθω ένα κάψιμο πίσω από τα βλέφαρά μου, και η ματιά μου θολώνει. Ένας λυγμός βρίσκει διέξοδο στο λαρύγγι μου και γλιστράει ανάμεσα από τα μισάνοιχτα χείλη μου.

«Εκείνη θα ξαναγυρίσει...» ψιθυρίζω. «Θα δεις, θα έρθει σύντομα πίσω...»

Μόνο εγώ αντιλαμβάνομαι πόσο ψεύτικο ακούγεται αυτό, πόσο ξεκάθαρο είναι πως ακόμα κι εγώ δεν το πιστεύω; Ή το αντιλαμβάνεται και ο γάτος; Βάζω το πρόσωπό μου πάνω στο τρίχωμα του Τίριθ και ακούω πως αρχίζει να γουργουρίζει. Όταν σηκώνω πάλι το κεφάλι μου, με κοιτάζει με μισόκλειστα μάτια και προβάλλει τη μύτη του. Μου γλείφει τα μάγουλα, αφήνει την τραχιά του γλώσσα να πλανηθεί στο πρόσωπό μου. Σαν να θέλει να με παρηγορήσει και να μου δώσει κουράγιο. Καθόμαστε έτσι για λίγο, και ύστερα αυτός ξεγλιστράει από την αγκαλιά μου, πηδάει στο πάτωμα, κι εκεί αρχίζει να γλείφεται. Σηκώνομαι και ξαναπηγαίνω στο σαλόνι με σφιγμένα τα χέρια στα πλευρά μου. Πού είναι το καταραμένο κινητό; Πρέπει να το βρω τώρα! Αν βρω τον Άλεξ, όλα θα πάνε καλά. Όχι αν, διορθώνω αμέσως τον εαυτό μου. Όταν. Όταν τον βρω.

Ψάχνω ξανά στο σαλόνι, ψάχνω σε κάθε μέρος που μπορώ να σκεφτώ, σε κάθε γωνίτσα και ακρούλα, ανάμεσα και κά-

τω από τα έπιπλα. Το κινητό, όμως, είναι σαν να το έχει καταπιεί η γη. Οι παλμοί χτυπούν τα μάτια μου, θέλω μόνο να ξεφωνίσω, υστερικά. Ακούω έναν ήχο και κοκαλώνω. Περνάει ένα δευτερόλεπτο, κατόπιν τον ακούω πάλι. Ένας υπόκωφος και απομακρυσμένος, παρ' όλα αυτά αναμφισβήτητος ήχος από τηλέφωνο που χτυπάει. Το κινητό μου. Ακούγεται σαν να έρχεται από το υπνοδωμάτιο. Τρέχω, ή μάλλον τρεκλίζω, κατά μήκος του διαδρόμου. Σταματάω έξω από το υπνοδωμάτιο, στέκομαι ακίνητη, με την καρδιά μου να βροντοχτυπάει, και περιμένω το επόμενο κουνδούνισμα. *Παρακαλάω να μην μπει σε λειτουργία ο αυτόματος τηλεφωνητής, παρακαλάω να προλάβω.*

Συνεχίζει να χτυπάει, και ο ήχος είναι ξεκάθαρος τώρα. Έρχεται από το υπνοδωμάτιο του Άλεξ και το δικό μου. Ορμάω μέσα στο δωμάτιο. Παράξενο, ο ήχος ακούγεται από την πλευρά του Άλεξ. Με μιαν απότομη κίνηση, τραβάω το σκέπασμα, αυτό που τόσο προσεκτικά είχε στρώσει, ακόμα και τις γωνίες, και κοιτάζω προς το στρώμα. Το αντικείμενο βρίσκεται σχεδόν στο κέντρο του κρεβατιού, πάνω από το καλοστρωμένο σεντόνι. Το κινητό μου. Τοποθετημένο ανάμεσα στην ατσαλάκωτη πλευρά του Άλεξ.

Δεν καταλαβαίνω πώς κατέληξε εκεί, δεν προλαβαίνω να το σκεφτώ περισσότερο. Η οθόνη φωτίζεται, και το τηλέφωνο δονείται, ενώ ακούγεται ακόμα ένα κουνδούνισμα. Τα χέρια μου είναι αδέξια και ιδρωμένα όταν πιάνω το κινητό. Οι αριθμοί στην οθόνη σχηματίζουν έναν τηλεφωνικό αριθμό. Έναν αριθμό που παραείναι γνώριμος. *Όχι τώρα.* Πραγματικά δεν ξέρω γιατί απαντάω. Το μόνο που ξέρω είναι πως όταν απαντάω, κλείνω τα μάτια μου.

Η ΜΑΜΑ ΑΝΑΠΝΕΕΙ βαριά στην άλλη άκρη της γραμμής, κι αυτό μου σφίγγει το στομάχι, μια συνεχής ανησυχία από τα παιδικά μου χρόνια. Έχει συμβεί κάτι; Αυτό διαρκεί μια στιγμή. *Αυτή η καταστροφή έχει γίνει ήδη, βρίσκεται πίσω μας εδώ και πολύ καιρό.* Το λαχάνιασμα της μαμάς μου μπορεί να οφείλεται σε οτιδήποτε. Ίσως έχει μόλις επιστρέψει από έναν βραδινό περίπατο. Δεν ξέρω αν εξακολουθεί να της αρέσει να πηγαίνει περίπατο. Αλλά ούτε και με ενδιαφέρει. Σκέφτομαι τον Άλεξ. Ότι μπορεί να έχει αφήσει κάποιο μήνυμα στον τηλεφωνητή. Πως ίσως προσπαθεί να μου τηλεφωνήσει αυτήν τη στιγμή.

«Μαμά, πρέπει...»

Αλλά εκείνη δε φαίνεται να ακούει. Μιλάει ανενόχλητα και λέει πόσο κουρασμένη είναι. Πέρασε μερικές κοπιαστικές μέρες, μια συνάδελφος απειλήθηκε από κάποιον.

«Τα συνηθισμένα... “Ξέρω πού μένεις και σε ποιο σχολείο πηγαίνουν τα παιδιά σου”. Αν κι αυτήν τη φορά τής αναποδογύρισε το γραφείο».

Θέλω να ξεφωνίσω πως είμαι ενήλικη τώρα και μου φτάνουν οι δικές μου σκοτούρες, ότι συμβαίνουν πράγματα στη

δική μου ζωή που είναι πολύ πιο τρομακτικά από αυτό που μου λέει. Αλλά φυσικά δεν το κάνω.

Η μαμά ξεροβήχει λίγο πριν πηδήσει στο επόμενο θέμα, τον υπέροχο καλοκαιρινό καιρό. Με πιάνει αναγούλα. Γιατί το κάνει αυτό; Επιμένει να προσποιείται πως είμαστε σαν κανονική μαμά και κόρη; Σαν να είναι δυνατόν για κείνη και για μένα να επανασυνδεθούμε έπειτα από τόσα χρόνια, να ξεπεράσουμε αυτό που υπάρχει μεταξύ μας και να πλησιάσουμε πάλι η μια την άλλη. *Να αφήσουμε πίσω μας αυτό που είχε συμβεί. Πως ο μπαμπάς μου εξαφανίστηκε.*

Βουλιάζω επάνω στο κρεβάτι, πιάνω με το ελεύθερο χέρι το μέτωπό μου. Η μαμά σωπαίνει, κι εγώ συνειδητοποιώ ότι με ρώτησε κάτι. Ξεροβήχω, την αναγκάζω να επαναλάβει την ερώτηση.

«Είσαι μόνη;»

Η ερώτηση προξενεί ένα κύμα από αλληλουσυχροούμενα συναισθήματα, που ξυπνούν μέσα μου. Δεν είναι κομμάτι αυτής της στιγμής, ανήκει στο χρονικό διάστημα πριν από τον Άλεξ. Θυμάμαι όλα εκείνα τα βράδια που επέστρεφα σ' ένα άδειο διαμέρισμα και καθόμουν μόνη στο τραπέζι της κουζίνας με τη σιωπή να αντηχεί ανάμεσα στους τοίχους, έχοντας μόνο ένα αναμμένο κερί για συντροφιά. Το δυνατό αίσθημα της εγγύτητας και του να ανήκω κάπου. Και το ίδιο δυνατό αίσθημα να αφήσω κάποιον να εισχωρήσει από τα προστατευτικά τείχη που με περιέβαλλαν. *Είσαι μόνη;*

Ακόμα μία φορά με καίνε τα δάκρυα πίσω από τα βλέφαρά μου και κουνάω το κεφάλι μου σε μια προσπάθεια να τα συγκρατήσω. Δεν είναι του χαρακτήρα μου να είμαι τόσο ευαίσθητη, καθόλου. Αλλά δεν είμαι ο εαυτός μου μετά την επίσκεψη στο κέντρο περίθαλψης μητέρων πριν από δύο εβδομάδες. Κι έπειτα από αυτό που συνέβη απόψε, πώς θα μπορέσω άραγε να είμαι όπως συνήθως; Βλέπω τη Μάραν ακί-

νητη και μαγεμένη. Το νησί στο κέντρο της, την απότομη πλαγιά από τη μια μεριά και τις σκοτεινές κορυφές των δέντρων που σχηματίζονταν στο φόντο του ουρανού. *Άλεξ. Σμίλα.*

«Ναι, είμαι μόνη».

Η μαμά αναστενάζει. *Είσαι σκέτη απογοήτευση, Γκρέτα.* Δεν το λέει. Αλλά μαντεύω ότι το σκέφτεται. Καταπίνω τον σβόλο που είχε φράξει τον λαιμό μου, πιέζω τον εαυτό μου.

«Μαμά, δεν προλαβαίνω. Μου χρειάζεται πραγματικά...»

«Ακούγεσαι αλλιώς... Συνέβη κάτι;»

Αν μπορούσα να πω πώς έχουν τα πράγματα. Αν μπορούσα να τα πω όλα. Τι θα συμβεί τότε; Εκείνη θα έμπαινε αμέσως στο αυτοκίνητο, θα ερχόταν εδώ και θα με έκλεινε στην αγκαλιά της; Θα έπαιρνε τα ηνία και θα ρύθμιζε τα πάντα, όπως έκανε όσο μεγάλωνα; Θα με κάθιζε σε μια καρέκλα και θα μου έλεγε πώς θα χειριζόμουν την κατάσταση από δω και πέρα. Τι έπρεπε να γίνει, τι θα έλεγα, πώς θα σκεφτόμουν και πώς θα αισθανόμουν. Πιθανώς.

«Είναι τόσο ήσυχα εκεί...» συνεχίζει η μαμά και ξαφνικά ακούγεται σαν να έχει αντιληφθεί κάτι. «Τελικά, πού είσαι;»

Παίρνω βαθιά ανάσα. Κατόπιν διακόπτω τη συνδιάλεξη. Όταν το τηλέφωνο χτυπάει ξανά και δείχνει τον ίδιο αριθμό, κλείνω τον ήχο.

5

ΠΗΓΑΙΝΩ ΜΕ ΑΣΤΑΘΗ πόδια στο υπνοδωμάτιο που βρίσκεται στο κέντρο του σπιτιού. Όχι πως οι τηλεφωνικές συνδιαλέξεις ανάμεσα στη μαμά και σε μένα είναι ποτέ ήρεμες, αλλά τούτη τη φορά εξερεθίστηκα περισσότερο απ' ό,τι συνήθως. Οι κοινότοπες λέξεις, οι τετριμμένες φράσεις... Όλα έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τη συγκεχυμένη και εφιαλτική κατάσταση όπου βρίσκομαι.

Μεταξύ του υπνοδωματίου και της κουζίνας σταματάω, νιώθω το κινητό να δονείται για τρίτη φορά. *Εκείνη θα πρέπει σύντομα να τα παρατήσει.* Ο Τίριθ, που είναι ξαπλωμένος στον καναπέ, σηκώνει το κεφάλι του και με κοιτάζει απαιτητικά.

«Θα το κάνω, θα το κάνω...» μουρμουρίζω.

Ιδέα δεν έχω τι εννοώ. Κάτι πρέπει να γίνει. Αλλά τι; Η συνομιλία με τη μαμά με έβγαλε από την ισορροπία μου. Πρέπει να γυρίσω πίσω, να αρχίσω πάλι από την αρχή. Μόλις πριν από λίγο δεν είχα ένα σχέδιο; Πρώτα να βρω το τηλέφωνο και μετά... Μετά τι; Τι να κάνω τώρα;

Κοιτάζω το σκληρό πράγμα στο χέρι μου. Ενώ εγώ το έψαχνα, αυτό βρισκόταν στο κρεβάτι στην πλευρά του Άλεξ. Κά-

τω από το σκέπασμα. Θαρρείς και κάποιος το έβαλε εκεί με πρόθεση. Το έκρουσε. Όχι! Κουνάω έντονα το κεφάλι μου, πετάω από πάνω μου την αμυδρή υποψία που αρχίζει να παίρνει μορφή. Το πώς και το γιατί το τηλέφωνο βρέθηκε εκεί είναι ασήμαντο. Το μόνο που έχει σημασία είναι πως εγώ τώρα μπορώ να επικοινωνήσω με τον κόσμο, να τηλεφωνήσω στον Άλεξ. *Ναι, φυσικά. Αυτό πρέπει να κάνω.*

Με τρεμάμενα δάχτυλα πληκτρολογώ τον αριθμό και περιμένω. Ο ήχος από τη φωνή του μου πιέζει το λαρύγγι. Για δέκατα του δευτερολέπτου νομίζω πως είναι ο Άλεξ που μιλάει στην άλλη άκρη της γραμμής, πως όλα έχουν τελειώσει. Αντιλαμβάνομαι, όμως, ότι είναι ο αυτόματος τηλεφωνητής. Κλείνω και ξαναπαίρνω. Ακούω πάλι τις χαριτωμένες λέξεις από την επαγγελματική φωνή του πωλητή Άλεξ. Το κάνω τέσσερις πέντε φορές. Κάθε φορά ακούγονται τα ίδια ηχογραφημένα λόγια. Όταν ακούγεται ο ήχος που σημαίνει πως είναι ώρα να αφήσω ένα μήνυμα, παραμένω μουγκή. Διαπιστώνω ότι δεν ξέρω τι να πω. Ποιες λέξεις χρησιμοποιεί κανείς όταν το μόνο που θέλει είναι να πάρει μια εξήγηση για κάτι ανεξήγητο;

Γεια, είμαι ο Αλεξάντερ... Η φράση του χαιρετισμού με γυρίζει πίσω στον χρόνο, στην πρώτη φορά που συναντηθήκαμε.

Εκείνος είχε έρθει στο κατάστημα μαζί με κάποιον συνάδελφό του. Η Κατίγκα τον είδε πρώτη.

«Κοίτα...» μου ψιθύρισε και μου έδωσε μίαν αγκωνιά στα πλευρά.

Γύρισα, και στεκόταν εκεί. Καλοραμμένο κοστούμι, ξυρισμένο κεφάλι. Άσπρο σιδερωμένο πουκάμισο, που όταν άπλωσε το χέρι για να χαιρετήσει, φάνηκαν τα τατουάζ στον πήχη του. Με τράβηξε κάτι στις αντιθέσεις στο παρουσιαστικό του. Είπε γιατί βρισκόταν εδώ, εξήγησε πως ήρθε για να παρουσιάσει μια νέα σειρά καλλυντικών που είχε λανσάρει

κάποια γνωστή τραγουδίστρια. Ίσως είπε κάτι και ο συνάδελφός του, αλλά ούτε καν το πρόσεξα. Θυμάμαι πως ακολούθησε μια μικρή σιωπή, κατά τη διάρκεια της οποίας εκείνος με κοίταξε με τα σκούρα μπλε μάτια του.

«Γκρέτα... Έτσι σε λένε;»

Ήρθε ο διευθυντής του καταστήματος και τους υποδέχτηκε με ένα χαμόγελο και μια γρήγορη χειραψία. Προφανώς είχαν κανονίσει τη συνάντηση. Ο Άλεξ έκανε ένα νεύμα προς το μέρος μας και ύστερα εξαφανίστηκε με τον διευθυντή μας με κατεύθυνση το μικρό γραφείο στο πίσω μέρος του καταστήματος. Το βλέμμα μου ήταν κολλημένο στην πλάτη του και ήμουν σίγουρη ότι το διαισθανόταν, ότι θα γύριζε και θα μου χαμογελούσε. Δεν το έκανε.

Το λανσάρισμα των καλλυντικών της τραγουδίστριας ήταν ασυνήθιστα εντυπωσιακό και ακριβό. Τοποθετήθηκαν στο κατάστημα χάρτινες κούκλες σε φυσικό μέγεθος που απεικόνιζαν την τραγουδίστρια σε διάφορες γλαμουράτες πόζες. Ροζ χωρίς αλκοόλ σαμπάνια σε ψηλά ποτήρια και πραλίνες πολυτελείας σε επιχρυσωμένους δίσκους. Η Κατίνκα κι εγώ μακιγιάραμε τους πελάτες παρουσία του κόσμου. Κάποια στιγμή ανακάλυψα τον Άλεξ ανάμεσα στον κόσμο κάτω από το βάζο εκεί όπου στεκόμουν, και η έκφραση της ματιάς του διαπέρασε σαν ηλεκτρικό ρεύμα το σώμα μου. Η έλξη ήταν τόσο δυνατή, ώστε έχασα τη φωνή μου. Κατόπιν, όταν όλα είχαν ηρεμήσει κι εμείς συμμαζεύαμε, ξαφνικά εκείνος στεκόταν δίπλα μου.

«Γκρέτα», είπε. «Όπως η Γκάρμπο».

Ή σαν το κορίτσι του παραμυθιού στο σοκολατένιο σπιτάκι και την κακή μάγισσα, σκέφτηκα. Αλλά δεν το είπα. Δεν μπορούσα να βγάλω ούτε ήχο. Τόσο δυνατή ήταν πάνω μου η επίδρασή του. Αυτό που κατάφερα να κάνω ήταν να κουνήσω ελαφρά το κεφάλι μου. Εκείνος χαμογέλασε.

«Όστε η μαμά σου σε βάφτισε όπως τη σταρ του κινηματογράφου;»

Ξερόβηξα.

«Ο μπαμπάς μου... Ο μπαμπάς μου έδωσε το όνομά μου». Το μετάνιωσα αμέσως που τον ανέφερα. *Μη ρωτήσεις. Σε παρακαλώ, μην το κάνεις.* Αλλά ο Άλεξ δεν έκανε άλλες ερωτήσεις για τον μπαμπά. Όχι τότε. Αντί γι' αυτό, έγειρε αδιάφορα πάνω σ' ένα ράφι με μπουκαλάκια κολόνιας και ήπιε μια γουλιά από το ποτήρι του.

«Ναι. Όπως και να 'χει, σου ταιριάζει. Η Γκάρμπο ήταν καλλονή».

Με κοιτούσε με τόσο έντονη έκφραση στα γαλάζια μάτια του, που αναγκάστηκα να στρέψω αλλού το βλέμμα μου. Διόρθωσα το μαύρο τισέρτ μου με το λογότυπο του καταστήματος στο στήθος, έχοντας επίγνωση ότι η ματιά του ακολουθούσε τις κινήσεις των χεριών μου πάνω στο ύφασμα.

«Δεν ήταν μόνο καλλονή, αλλά κι ένα μυστήριο. Κι έχω την αίσθηση πως έτσι είσαι κι εσύ...»

Αισθάνομαι κάτι ζεστό στο πόδι μου και κοιτάζω προς τα κάτω τον Τίριθ με θολή ματιά. Έπειτα από καιρό μίλησα στον Άλεξ για τον μπαμπά. Δεν του αποκάλυψα όλη την αλήθεια ούτε καν τότε. *Ένα μυστήριο. Κι έχω την αίσθηση πως έτσι είσαι κι εσύ.* Ναι, ίσως.

Σκύβω και με το ένα χέρι γαργαλάω τον γάτο κάτω από το πιγούνι, ενώ ταυτόχρονα βάζω με το άλλο χέρι το κινητό μεταξύ του ώμου και του αυτιού μου. Ο Τίριθ κλείνει με μεγάλη ευχαρίστηση τα μάτια και γέρνει το κεφάλι πάνω στο χέρι μου. Καλώ για να ελέγξω τον δικό μου τηλεφωνητή, αλλά δεν υπάρχει κανένα μήνυμα από τον Άλεξ. Παίρνω πάλι τον δικό του αριθμό. Αυτήν τη φορά αφήνω ένα μήνυμα. Αλλιώς, πώς θα εκλαμβανόταν; Η ερώτηση ηχεί μέσα στο κεφάλι μου. Την επόμενη στιγμή ρυτιδώνω το μέτω-

πό μου. *Αλλιώς, πώς θα εκλαμβανόταν; Παράξενη σκέψη.*

Νιώθοντας νευρικότητα, πηγαίνω στην κουζίνα και φέρνω ένα σφουγγαρόπανο, σκουπίζω κάπως τα σημάδια από τη λάσπη και μαζεύω τα σπασμένα κομμάτια από την πορσελάνινη φιγούρα στο σαλόνι. Δίχως να ξέρω τι θα κάνω στη συνέχεια, ξανακάνω έναν γύρο σε όλο το σπίτι από δωμάτιο σε δωμάτιο. Σταματάω στο χολ. Στέκομαι εκεί αρκετή ώρα για να ακούσω ήχους απ' έξω, δυνατές φωνές που πλησιάζουν και βήματα που ανεβαίνουν τη σκάλα. Περιμένω να πιάσει κάποιος το πόμολο της πόρτας, να μπει μέσα και να φωνάξει το όνομά μου. Να φωνάξει *εδώ είμαστε!* Αλλά δε συμβαίνει τίποτα. Υπάρχει συγχρόνως σύγχυση και κενό μέσα στο κεφάλι μου. *Εξαφανισμένοι. Χαμένοι. Αδύνατον.*

Γυρίζω λίγο προς τον καθρέφτη του τοίχου που κρέμεται ανάμεσα στο ράφι για τα καπέλα και στους γάντζους για τα ρούχα και βλέπω τη καλλωπισμένη μορφή που με συναντάει εκεί. Τη ρουφάω, ρουφάω όλη την εικόνα. Εκτός από την μπλάβα σκιά στον λαιμό. Το βλέμμα μου την προσπερνάει αργά. Κοιτάζω τον εαυτό μου κατευθείαν στα μάτια, προσπαθώ να διεισδύσω πίσω από τον αμφιβληστροειδή χιτώνα, που με χωρίζει από τον κόσμο. Τον χιτώνα που πάντα ήταν η προστασία μου. Το όπλο μου. Τι θα μπορούσαν να κάνουν άλλοι άνθρωποι αν ήταν στη θέση μου; Τι θα έκανε τώρα ένας συνηθισμένος, λογικός και νορμάλ άνθρωπος;

Ξέρω την απάντηση προτού καν συνειδητοποιήσω τη σημασία των λέξεων. Θα τηλεφωνήσω για βοήθεια. Αυτό θα έκανε ένα συνηθισμένος, λογικός και νορμάλ άνθρωπος σε τέτοιες περιστάσεις. Πώς μπόρεσα να αφήσω τις ώρες –πρέπει να έχουν περάσει ώρες έως τώρα– απλώς να κυλήσουν χωρίς να σημάνω συναγερομό για την εξαφάνιση του Άλεξ και της Σμίλα; Γιατί δεν ορμιάω στο τηλέφωνο να καλέσω την αστυνομία; Με μάγουλα που καίνε, ξεκολλάω από το όλο και πιο

έντονο βλέμμα του ειδώλου μου στον καθρέφτη. Το να τηλεφωνήσω στην αστυνομία σημαίνει το ίδιο σαν να αποδέχομαι την πιθανότητα να έχει συμβεί κάτι τρομερό. Το χειρότερο απ' όλα. Κι εγώ αρνούμαι να κάνω οποιαδήποτε τέτοια σκέψη. Ο Άλεξ και η Σμίλα είναι σώοι και ασφαλείς, αυτό θέλω να πιστεύω, αυτό πρέπει να πιστεύω. *Αλλά γιατί δεν είναι εδώ μαζί με μένα;* Ένα ρίγος διαπερνά τη σπονδυλική μου στήλη και κάνει τις τρίχες στα μπράτσα και στον σβέγκο μου να σηκωθούν όρθιες. Πρέπει να γυρίσω πίσω στο νησί. Πρέπει.

Όταν προσπαθώ να βάλω τα παπούτσια, χάνω την ισοροπία μου και είμαι έτοιμη να σωριαστώ στο πάτωμα.

Δεν έχω επιτρέψει στον εαυτό μου εδώ και πολλές ώρες να νιώσει πώς πραγματικά είμαι. Μόνο τώρα καταλαβαίνω πόσο κουρασμένη είμαι. Τελείως εξαντλημένη. Προτού φύγω, θα πρέπει να καθίσω λίγο. Να φάω δεν μπορώ, αλλά τουλάχιστον πρέπει να πιω κάτι.

Πηγαίνω τρεκλίζοντας στην κουζίνα, σέρνω το χέρι μου στα ντουλάπια πάνω από την ηλεκτρική κουζίνα, αλλά δεν τα ανοίγω. Αντί γι' αυτό, ανοίγω το τελευταίο ντουλάπι, κοιτάζω προς τα κάτω και αφήνω τη ματιά μου να πλανηθεί πάνω στα μπουκάλια εκεί μέσα. Αυτό που πραγματικά χρειάζομαι είναι ένα ποτό. Κλείνω με δύναμη την πόρτα του ντουλαπιού και βουλιάζω πάνω σε μian από τις δύο καρέκλες της κουζίνας. Δεν πρέπει να πιω ποτό τώρα. Όχι ακόμα. Σε καμία περίπτωση τώρα.

Μπροστά μου λικνίζεται το περίγραμμα ενός προσώπου. Μπορώ να διακρίνω τα έντονα χαρακτηριστικά ενός άντρα. Τα σγουρά μαλλιά πάνω από το μέτωπο, τα σαρκώδη χείλη σ' ένα γεμάτο δύναμη στρογγυλό τόξο. Ο μπαμπάς; Μπαμπά. Αυτό παραείναι τώρα. Τα τελευταία υπολείμματα αυτοπεποίθησης και ενέργειας ρέουν από πάνω μου. Θάβω το πρόσωπο μέσα στα χέρια μου και πέφτω προς τα εμπρός. *Να σε πάρει ο διάολος, Άλεξ!*

ΞΥΠΝΑΩ ΑΠΟ ΚΑΤΙ μαλλιαρό και μαλακό που με πιέζει στο πρόσωπο. Αντιστέκομαι ενστικτωδώς και στο απότομο ξύπνημα και σ' αυτό που προσπαθεί να μου επιβληθεί. Όταν τινάζω αντανακλαστικά το χέρι μου –*δε σου το επιτρέπω, δε θέλω*– χτυπάω ένα λεπτό ζεστό σώμα, και ακούγεται ένα νιαούρισμα διαμαρτυρίας. Ξυπνάω εντελώς αυτοστιγμεί και σηκώνω το κεφάλι μου. Ο σβέρκος μου είναι άκαμπτος. Κλαψουρίζω δυνατά, και η μια πλευρά του προσώπου μου έχει μουδιάσει. Τρίβω το μάγουλό μου και κοιτάζω μπροστά μου προς τα κάτω το τραπεζομάντιλο στο τραπέζι της κουζίνας. Αποκοιμήθηκα εδώ; Καθισμένη στην καρέκλα;

Ο Τίριθ έχει απομακρυνθεί τώρα, στέκεται σε απόσταση ασφαλείας στο πάτωμα και με κοιτάζει με ύφος σαν να μου απαγγέλει κατηγορία.

«Δεν το έκανα επίτηδες...» λέω βραχνά και τρίβω τους μουδιασμένους μύς του σβέρκου μου. «Δεν ήξερα πως ήσουν εσύ. Νόμιζα...»

Και θυμήθηκα. Δίχως να αποτελειώσω τη φράση, σηκώνομαι και τρέχω προς το δωμάτιο της Σμίλα. Εκεί όλα τα πράγματα είναι άνω κάτω μετά τη χτεσινή επιδρομή. Αλλά ούτε

καν το προσέχω. Το μόνο που βλέπω είναι το κρεβάτι. Που είναι άδειο. Καμία μπουκλα δεν είναι σκορπισμένη πάνω στο μαξιλάρι, κανένα κοριτσιότικο σωματάκι δε διακρίνεται κάτω από το σκέπασμα. Πέφτω στα γόνατα, χώνω το πρόσωπό μου μέσα στα σκεπάσματα και ρουφάω τη μυρωδιά. Δεν μπορεί να είναι αλήθεια. Μήπως κοιμάμαι ακόμα; Ω καλέ μου Θεέ, πες μου πως ονειρεύομαι, κάνε κάτι ώστε όλα αυτά να είναι απλώς ένα κακό όνειρο.

Νιώθω πως το σώμα μου αποζητά το κλάμα, πως το στομάχι και το στήθος μου σφίγγονται. Ένας σπαρακτικός ήχος περνάει μέσα από το λαρύγγι μου και βγαίνει από το στόμα μου. Αλλά υπάρχει κάτι που μπαίνει ανάμεσα σε μένα και στα αισθήματά μου. Μια μικρή κακή φωνή μέσα στο κεφάλι μου. Υποκρίτρια, ψιθυρίζει. Σηκώνομαι όρθια τρεκλίζοντας. Τα μάτια μου είναι στεγνά. Με συναίσθηση καθήκοντος κοιτάζω και μέσα στο μεγάλο υπνοδωμάτιο και διαπιστώνω πως ούτε κι εκεί είχε κοιμηθεί κάποιος. Η αδιαθεσία μέσα μου έρχεται κατά κύματα. Είναι βαρύ και το κεφάλι μου. Θαρρείς και, παρ' όλα αυτά, είχα πιει εκείνο το ποτό χτες. Σαν να είχα αδειάσει όλα αυτά τα καταραμένα μπουκάλια που είχε φέρει εδώ ο Άλεξ το ένα μετά το άλλο, αν και ξέρω ότι δεν είναι έτσι. Πώς μπορείς να είσαι τόσο σίγουρη; ψιθυρίζει μια μικρή φωνή μέσα στο κεφάλι μου. Πώς μπορείς να είσαι σίγουρη για οτιδήποτε;

Ο Τίριθ περιμένει στην κουζίνα. Στριφογουρίζει ανυπόμονα την ουρά του όταν βγάζω τη σακούλα με την τροφή του και του βάζω στο μπολ του. Γι' αυτό βέβαια με ξύπνησε, για να του δώσω φαγητό. Εγώ, που απλώς θα ξεκουραζόμουν λίγο, και τώρα είναι ήδη πρωί. Γεμάτη απέχθεια, βάζω δύο φέτες ψωμί στην ψησιέρα. Με μηχανικές κινήσεις βάζω και γιαούρτι σ' ένα πιάτο. Προσπαθώ να αποφύγω να σκέφτομαι τον παραλογισμό με το να ασχολούμαι με αυτού του εί-

δους τα καθημερινά πράγματα τώρα. Πρέπει να φάω, έστω και αναγκάζοντας τον εαυτό μου.

Το ψομί θρυμματίζεται ανάμεσα στα δόντια μου, και ο λαιμός μου πονάει όταν καταπίνω. Πιάνω προσεκτικά τον λαιμό μου. Αφήνω ύστερα το βλέμμα μου να γλιστροήσει κατά μήκος του τραπεζιού, έως το μέρος όπου καθόταν χτες η Σμίλα.

Μπήκαν μαζί στην κουζίνα. Ο Άλεξ με τη Σμίλα ψηλά, κρατώντας τη με το ένα χέρι από το στήθος και με το άλλο από τα πόδια. Αυτή αιωρούνταν σαν αεροπλάνο πάνω από το κεφάλι του και ξεφώνιζε από τα γέλια όταν αυτός τη στριφογύριζε ή της έκανε βουτιές στον αέρα. Κάποια στιγμή το κεφάλι της ήρθε ανησυχητικά κοντά σ' ένα ανοιχτό ντουλάπι, και αμέσως μετά φάνηκε σαν ο Άλεξ να έχανε τη ισορροπία του. Παρ' όλα αυτά, κατάπια τις αντιρρήσεις μου. Δεν ήθελα να μαλώσουμε, δεν ήθελα να τους χαλάσω το παιχνίδι.

Στο τέλος ο Άλεξ προσγείωσε τη Σμίλα στην καρέκλα απέναντί μου και άρχισε να της ετοιμάζει το πρωινό. Εκείνη έβαλε τα πόδια κάτω από το νυχτικό της και τον παρακολούθησε με βλέμμα γεμάτο θαυμασμό. Ίσως ήταν η καθαρή και ανόθευτη ευτυχία της που έκρινε την κατάσταση. Ίσως εκείνη τη στιγμή εδραιώθηκε η απόφαση που είχα πάρει το προηγούμενο βράδυ.

Καλός μπαμπάς.

Καλός μπαμπάς.

Καλός μπαμπάς.

Ακόμα μπορώ να δω τη Σμίλα μπροστά μου, αλλά τα χαρακτηριστικά της αρχίζουν να αλλοιώνονται. Εκείνη κάθεται απέναντι στην καρέκλα, αλλά δεν είναι η ίδια. Ξαφνικά βλέπω τον εαυτό μου. Και τον άντρα που περιφέρεται μέσα στην κουζίνα. Αυτός που παίζει τα παιχνίδια και κάνει τις σκανταλιές είναι ο δικός μου πατέρας. Ο μπαμπάς μου. Που με έβαλε μόλις να καθίσω στην καρέκλα αφού προηγουμέ-

νωσ με είχε αφήσει να κρέμομαι ανάποδα και να γυρίζω στον αέρα, κρατώντας με με το δυνατό του σώμα και προσφέροντάς μου τη σταθερή λαβή του ως ασφάλεια. Που τώρα ανοίγει τα ντουλάπια και τα συρτάρια, φαινομενικά για να φτιάξει το πρωινό, αλλά μετά συνεχίζει να σαχλαμαρίζει και να τα κάνει όλα ανάποδα. Μου βάζει το πιάτο στο κεφάλι και μια χαρτοπετσέτα με βούτυρο αντί για σάντουιτς. Όταν σκύβει και μου δίνει ένα φιλί στο μάγουλο, νιώθω καθαρά την πρωινή ανάσα από το στόμα του και μυρωδιά από κολόνια, από γυναίκα, από το δέρμα του.

Η μαμά μπαίνει μέσα. Έχει μόλις ξυπνήσει, και τα μαλλιά της είναι ανακατεμένα.

Βάζει το χέρι μπροστά στο στόμα της για να πνίξει ένα χασιμουρητό, και ο μπαμπάς τη χορεύει, μουρμουρίζοντας κάποια χαζή μελωδία. Εκείνη κρατάει ακόμα το χέρι μπροστά στο στόμα της, αλλά πίσω του βλέπει κανείς ξεκάθαρα ένα λοξό χαμόγελο. Έχω τον πιο τρελό άντρα του κόσμου. Φιλιούνται αρκετή ώρα και τρυφερά, κι όταν ο μπαμπάς νομίζει πως εγώ δεν ακούω –ή επειδή είμαι μικρή για να καταλάβω– της ψιθυρίζει *σ' ευχαριστώ για τη νύχτα*. Η μαμά γελάει ντροπαλά και στριφογυρίζει τα μάτια της. Αλλά είναι χαρούμενη, βλέπω πώς λάμπουν τα μάτια της. Κι εγώ, βαθιά μέσα μου, αισθάνομαι θέρημη και ευτυχία. Οι γονείς μου αγαπιούνται. Αγαπούν και μένα. Έχω ό,τι μπορεί να ζητήσει κανείς.

Φέρνω το κουτάλι προς το στόμα μου, το χέρι μου τρέμει λίγο. Ήταν μια ωραία παιδική ανάμνηση. Θα ήταν βέβαια ωραιότερη αν ήταν και αλήθεια. Αν δεν ήταν στο μεγαλύτερο μέρος της ανακατασκευασμένη. Αν η μαμά ήταν πραγματικά σε καλή διάθεση όταν μπήκε στην κουζίνα αντί να είναι σιωπηλή και μουτρωμένη. Αν η μυρωδιά που έβγαινε από το στόμα

του μπαμπά ήταν αποτέλεσμα μιας νύχτας ύπνου με μισάνοιχτο στόμα και όχι από το χτεσινοβραδινό γλέντι. Κι αν μπορούσα εγώ να προσποιηθώ πως δεν καταλάβαινα. Πως η μυρωδιά από το δέρμα του ασφαλώς και ανήκε σε γυναίκα, αλλά αυτή η γυναίκα δεν ήταν η μαμά μου.

Οι μπουκιές γίνονται περισσότερες μέσα στο στόμα μου. Κοιτάζω το σάντουιτς στο χέρι μου. Το βλέπω να τρέμει βίαια. Το στομάχι μου με τραβάει και με πονάει. Μου παίρνει, όμως, λίγο χρόνο να καταλάβω τι πρόκειται να γίνει. Όταν το αντιλαμβάνομαι, σηκώνομαι τόσο απότομα από το τραπέζι, που η καρέκλα πέφτει κάτω με θόρυβο. Το επόμενο δευτερόλεπτο τα πόδια μου χτυπούν το πάτωμα. Ο Τίριθ εξαφανίζεται σαν ρουκέτα κάτω από τον καναπέ του σαλονιού. Αλλά δεν έχω χρόνο να λάβω υπόψη ή να παρηγορήσω κανέναν φοβισμένο γάτο. Ανοίγω με φόρα την πόρτα του μπάνιου, και ίσα που προλαβαίνω να σηκώσω το καπάκι της τουαλέτας προτού ο εμετός εκτοξευτεί από το στόμα μου.

7

ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ ΕΙΝΑΙ ανέφελο. Οι αχτίδες του ήλιου γυαλίζουν πάνω στο χρώμα του αυτοκινήτου που είναι παρκαρισμένο στον δρόμο έξω από το σπίτι. Είναι το δικό μου αυτοκίνητο, με αυτό ήρθαμε. Τώρα είναι σταθμευμένο εδώ, με τα μπροστινά φανάρια σαν άδεια ορθάνοιχτα μάτια, που φαίνεται να μου φωνάζουν σιωπηλά. *Σώσε τον εαυτό σου ενώ μπορείς. Φύγε τώρα, όσο έχεις χρόνο!* Αλλά αυτό είναι μια αδύναμη σκέψη. Να φύγω από δω είναι αδύνατο. Όταν βρω τον Άλεξ και τη Σμίλα, τότε θα μπορέσω να φύγω από το Μάρχεμ. Να μπω στο αυτοκίνητο, να φύγω και να μην ξανακοιτάξω πίσω μου.

Πηγαίνω λίγο πιο κοντά, γέρνω λίγο το κεφάλι μου και κοιτάζω τα ίχνη στο έδαφος ακριβώς δίπλα από το αυτοκίνητο. Ίχνη από κάποιο άλλο όχημα, από μια ξέφρενη εκκίνηση. Ακολουθώ προσεκτικά τα βαθιά ίχνη, ώσπου αυτά να ενωθούν με τα υπόλοιπα που υπάρχουν στον δρόμο. Σκέφτομαι αυτό που συνέβη χτες τη νύχτα. Πως ξύπνησα, πως άκουσα ήχους απ' έξω και παρατήρησα πως ο Άλεξ δεν ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι. Από το μισάνοιχτο παράθυρο ακούστηκε μια βροντερή, οργισμένη φωνή. Και ύστερα ένας δυ-

νατός θόρυβος από πόρτα αυτοκινήτου, που τον ακολούθησε ήχος από ρόδες που σπινάρισαν.

Ο ήλιος είναι δυνατός και μου καίει τα μπράτσα, αλλά στέκομαι ακίνητη και αφήνω το δέρμα μου να κοκκινίσει, ενώ κοιτάζω τα ίχνη στον δρόμο. Σκέφτομαι αυτό το αυτοκίνητο κι αυτούς τους δύο ανθρώπους στο εσωτερικό του. Αυτόν που ήρθε κι αυτόν που έφυγε. Στο τέλος στρέφω την πλάτη μου στο ίχνος, δεν αντέχω να σκεφτώ περισσότερο.

Έπειτα από λίγη ώρα είμαι στην αποβάθρα. Κάνω το χέρι μου αντήλιο και κοιτάζω το νερό, την γκρίζα, γεμάτη μυστήριο επιφάνειά του.

Κατόπιν μπαίνω στη βάρκα. Με προορισμό το νησί στο κέντρο της Μάραν. Δένω στο ίδιο μέρος όπως και χτες, βγαίνω με ασταθή πόδια στην ξηρά, πηγαίνω στην κορυφή της ανηφόρας και κοιτάζω τριγύρω. Δεν έχει περάσει ούτε μισή μέρα από τότε που στεκόμουν ακριβώς εδώ και δεν έχω καιρό για χάσιμο. Ξεκινάω με αποφασιστικά βήματα. Αυτήν τη φορά η αναζήτησή μου θα γίνει μεθοδικά. Θάμνο τον θάμνο, λόχη τη λόχη θα ψάξω όλο το νησί. Η μαύρη μπότα είναι εκεί όπου τη βρήκα χτες το βράδυ, αλλά τώρα την προσπερνάω, δεν την αφήνω να μου αποσπάσει την προσοχή.

Το νησί είναι λιγότερο τρομακτικό στο φως της μέρας, αλλά το έδαφος είναι το ίδιο δυσκολοδιάβατο. Πεσμένα δέντρα και άγρια βλάστηση εναλλάσσονται με βαλτώδεις και λασπώδεις περιοχές. Ανά τακτά διαστήματα τα παπούτσια μου βουλιάζουν στη σκούρα καφέ λάσπη και πρέπει να παλέψω λίγο για να ξεκολλήσω. Ο Άλεξ και η Σμίλα πρέπει να αντιμετωπίσαν το ίδιο πρόβλημα όταν εξερευνούσαν το νησί. Δε θα πρέπει να ήταν εύκολο για τη Σμίλα να βαδίζει σ' αυτό το έδαφος. Είναι οτιδήποτε άλλο εκτός από ένα ευχάριστο μέρος. Παρά τον αρχικό ενθουσιασμό της, έπρεπε να έχει βαρεθεί αρκετά σύντομα την περιπέτεια. Εκείνη και ο Άλεξ,

όμως, επέλεξαν να συνεχίσουν το παιχνίδι αντί να επιστρέψουν σε μένα στη βάρκα. Συνέβη κάτι εδώ έπειτα από λίγο, κάτι που τους εμπόδισε να επιστρέψουν; Τι θα μπορούσε να είναι αυτό; Κι αν ήταν έτσι, πού θα μπορούσαν να πάνε; Σταματάω ξαφνικά στη μέση ενός βήματος. Κάτι μέσα μου σπινθηρίζει και μου αντιστέκεται. Οι σκέψεις μου, οι ερωτήσεις που κάνω, όλα αυτά με κάποιον τρόπο φαίνονται λες και τα κατασκευάζω. Δείχνουν προσποιητά. Σαν να προσπαθώ να κοροϊδέψω τον εαυτό μου.

Κάθομαι σ' έναν κομμένο κορμό δέντρου, βγάζω το κινητό και καλώ τον Άλεξ. Περισσότερο για να απασχολήσω τον εαυτό μου και να αλλάξω πορεία στις σκέψεις μου. Το τηλέφωνό του είναι ακόμα κλειστό, και ακούω πάλι τον ευγενικό επαγγελματικό χαιρετισμό του στον τηλεφωνητή. Κλείνω το κινητό. Είναι ίσως καλύτερα να μην τηλεφωνήσω άλλο. Κάθε φορά που ακούω τη φωνή του Άλεξ, αναστατώνομαι πολύ, πονάω πολύ. Βάζω το πόδι από κάτω μου, και αμέσως η σκέψη είναι εκεί, η σκέψη σχετικά με το πώς άρχισαν όλα αυτά.

Ήταν λίγες μέρες μετά το λανσάρισμα, το πολύ μία εβδομάδα. Είχα τελειώσει νωρίτερα και πήγα στο πάρκινγκ έξω από το εμπορικό κέντρο με το παλτό μου ξεκούμπωτο. Το πιο πολύ χιόνι είχε λιώσει, και ο ήλιος κουβαλούσε μαζί του την υπόσχεση της άνοιξης που ερχόταν, αλλά φυσούσε, και δεν είχε ζεστάνει ακόμα ο καιρός. Παρατήρησα το σκούρο αυτοκίνητο που ήταν παρκαρισμένο στην είσοδο του εμπορικού κέντρου, αλλά δεν κοίταξα καλύτερα, παρά μόνο όταν κόρναρε κάποιος και κατέβασε το παράθυρο στην πλευρά του συνοδηγού. Ήταν ο Άλεξ. Ασυναίσθητα το χέρι μου υψώθηκε στα μαλλιά μου, τα έστρωσε προς το πλάι κι έφτιαξε μερικές μπούκλες. Στη συνέχεια πλησίασα αργά, έβαλα το χέρι μου στο κατεβασμένο παράθυρο κι έσκυφα.

«Τι κάνεις εσύ εδώ;»

Εκείνος γέλασε βραχνά, ρώτησε αν είχα περάσει μια κακή μέρα ή αν, γενικά, ήμουν ένα θρασύ κορίτσι. Στην αρχή δεν κατάλαβα τι εννοούσε. Ύστερα κοκκίνισα. Κατάλαβα πως η ερώτησή μου θα μπορούσε να εκληφθεί μάλλον σαν αναιδεια παρά ως ειλικρινής έκπληξη. Δεν πρόλαβα ούτε να εξηγήσω ούτε και να ζητήσω συγγνώμη. Εκείνος συνέχισε.

«Σε περιμένω. Για σένα βρίσκομαι εδώ».

Για μένα; Είναι δυνατόν; Μα γιατί; Παρά την προσπάθειά μου, δεν έβγαλα ούτε ήχο.

«Σκέφτηκα να σε πάω σπίτι. Μπες μέσα».

Ακουγόταν ήρεμος και σίγουρος. Σαν να ήταν το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο το να με πάει στο σπίτι. Παρόλο που δε γνωριζόμασταν καθόλου. Ύψωσα τη ματιά μου, κοίταξα προς τη μεριά όπου ήταν η στάση του λεωφορείου. Σε μερικά λεπτά θα ερχόταν το λεωφορείο που θα με πήγαινε στο σπίτι μου. Στο σπίτι, στο τραπέζι της κουζίνας και στη σιωπή. Και στη μοναξιά. Αυτήν που με βάραινε.

«Πώς ξέρεις τι ώρα σχολάω;»

«Έχω τον τρόπο μου...»

Νομίζω πως ήταν ο Άλεξ που έσκυψε και μου άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού, γι' αυτό και μπήκα μέσα. Επειδή εκείνος πήρε την απόφαση αντί για μένα. Δεν είχα καν προλάβει να βουλευτώ στο κάθισμα και να μουρμουρίσω τη διεύθυνση, κι εκείνος είχε γείρει προς το μέρος μου και είχε πιέσει το πρόσωπο και το σώμα του πάνω μου. Αμέσως αισθάνθηκα να μου ανεβαίνει το αίμα στα μάγουλα. Τότε κατάλαβα πως είχα παρερμηνεύσει την κατάσταση. Απλώς ο Άλεξ είχε γείρει πάνω μου για να πιάσει τη ζώνη του συνοδηγού. Την τράβηξε προσεκτικά πάνω από το σώμα μου και την τοποθέτησε στη θέση της. Από τότε που ενηλικιώθηκα, κανένας δεν το είχε κάνει ποτέ αυτό. Είχε κάτι το προστατευτικό αυτή η κίνηση, κάτι το παλιομοδίτικο και ιπποτικό. Μου άρεσε. Πολύ.

Ο Άλεξ έβαλε ένα ζευγάρι γυαλιά ηλίου και μετά φύγαμε. Πότε πότε γύριζε προς το μέρος μου. Το λοξό χαμόγελο είχε εξαφανιστεί, και η ατμόσφαιρα ήταν γεμάτη σοβαρότητα. Ήθελα να πω κάτι έξυπνο και ενδιαφέρον, αλλά το μόνο που έβρισκα ήταν σαχλαμάρες για τον καιρό. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά κάτω από τα ρούχα μου, και το στόμα μου ήταν εντελώς στεγνό. Όταν στο τέλος σταματήσαμε έξω από το σπίτι όπου έμενα, πήρα το θάρρος και ακούμπησα το χέρι μου απαλά στο μπράτσο του.

«Ευχαριστώ πολύ που με έφερες σπίτι...»

Ο Άλεξ δεν απάντησε. Ούτε που γύρισε προς το μέρος μου. Δεν κουνήθηκε καθόλου, απλώς τίναξε ελαφρά τους ώμους. Τα χέρια του κρατούσαν ακόμα το τιμόνι, και το βλέμμα του ήταν στραμμένο προς τα εμπρός. Σαν να έπαιρνε κουράγιο για κάτι. Ή –μου ήρθε ξαφνικά– σαν να ήθελε να φύγει το γρηγορότερο από κει. Σαν να είχε συνειδητοποιήσει πως όλο αυτό ήταν λάθος. Ίσως δεν του άρεσε το άρωμά μου. Ίσως δεν ήμουν αρκετά αδύνατη. Ή ίσως ήταν αρκετή αυτή η μικρή διαδρομή με το αυτοκίνητο για να αποδειχθεί πως δεν είχα τίποτα που να προσεγγίζει μια ενδιαφέρουσα προσωπικότητα.

Ήθελα να ξεφονιάσω στον εαυτό μου.

Πώς μπορούσα να πιστεύω ότι κάποια σαν και μένα θα μπορούσε να προσελκύσει έναν άντρα σαν κι αυτόν; Καντά ρεύματα διαπερνούσαν το πρόσωπο κι όλο μου το σώμα. Ό,τι και να είχα ελπίσει και πιστέψει ήταν απλώς φαντασία. Φυσικά. Το χέρι μου έτρεμε όταν ψαχούλευα να βρω το χερούλι στην εσωτερική πλευρά της πόρτας. Πρέπει να φύγω από δω, να βγω στον δρόμο, να ανοίξω την πόρτα του σπιτιού και από κει να μπω κατευθίσω στο διαμέρισμά μου. Μέσα στη μοναξιά και στη σιωπή.

«Σε παρακαλώ, μη φύγεις...»

Ένα χέρι έπιασε το δικό μου, με κράτησε. Στράφηκα αρ-

γά προς το μέρος του. Το πρόσωπο του Άλεξ ήταν τώρα δίπλα στο δικό μου, τόσο κοντά, ώστε ένιωθα ζεστό αέρα στα μάγουλά μου όταν εκείνος άνοιξε το στόμα του.

«Έχεις κάτι. Κάτι που με κάνει να θέλω... να σε φροντίσω».

Για κάποιον λόγο, πιθανώς εξαιτίας της μικρής διακοπής πριν από το τέλος της φράσης, με έκανε να νομίσω πως είχε σκεφτεί κάποιο άλλο τέλος για την κουβέντα του. Αναζήτησα το βλέμμα του, αλλά τα μάτια του ήταν κρυμμένα πίσω από τους μαύρους φακούς των γυαλιών και δεν αποκάλυψαν τίποτα.

Έσυρε δύο δάχτυλα στην παλάμη μου, και μια ανατριχίλα ηδονής απλώθηκε από το χέρι μου σε όλο μου το σώμα.

Ο Άλεξ τράβηξε το χέρι του κι έδειξε το πίσω κáθισμα. Εκεί υπήρχαν δύο γυαλιστερές σακούλες με πολυτελή ανάγλυφα γράμματα. Είδα το μεταξωτό χαρτί να εξέχει από το άνοιγμα. Μου πήρε λίγο χρόνο ώσπου να ανακτήσω τον έλεγχο της φωνής μου.

«Τι είναι αυτά;»

«Εσώρουχα. Για σένα».

Γέλασα; Νόμισα πως αστειευόταν; Ή κατάλαβα αμέσως ότι το εννοούσε σοβαρά; Όπως και να 'χε, πέρασε λίγη ώρα ώσπου να πω ότι δεν ήμουν συνηθισμένη. Δεν ήμουν συνηθισμένη να παίρνω δώρα. Καθόλου συνηθισμένη σε κάτι τέτοιο. Τότε έβγαλε επιτέλους ο Άλεξ τα γυαλιά και με κοίταξε στα μάτια.

«Άσε με να το κάνω. Άσε με να σε φροντίσω...»

Εκεί ήταν πάλι, οι λέξεις που σύρθηκαν πάνω στο δέρμα μου και άφηναν ένα βαθύ ίχνος στον δρόμο τους. *Να σε φροντίσω*. Κάτι άνοιξε μέσα μου. Να αφήσω να με φροντίσουν, να αφήσω να γκρεμίσουν τα τείχη. Να μη βασιζομαι πάντα μόνο στον εαυτό μου. Να αφήσω κάποιον να μπει κάτω από το καλομακγιαρισμένο, καλογυαλισμένο κέλυφος. Θα μπο-

ρούσε να συμβεί αυτό στ' αλήθεια; Τολμούσα να το αφήσω να συμβεί;

«Πώς ξέρεις τι νούμερο φορώ;»

Η φωνή μου ένας ψίθυρος. Ο Άλεξ με κοίταξε κατευθείαν στα μάτια, το βλέμμα του ήταν εντελώς ακίνητο.

«Επειδή σε βλέπω. Και εννοώ ότι σε βλέπω πραγματικά. Στ' αλήθεια. Θέλω απλώς να το ξέρεις αυτό».

Δεν ήταν μόνο αυτό που είπε, αλλά πώς το είπε. Με έμφαση. Αυτό με έκανε να σωπάσω. Δεν μπόρεσα να πω άλλη λέξη. Καθόμουν εκεί και απλώς τον κοιτούσα ενώ με κοιτούσε κι εκείνος. Ένιωθα σαν να μπορούσε να δει μέσα μου, έως το βάθος της ψυχής μου. Θαρρείς και, με κάποιον τρόπο, ένας ξένος τράβηξε ξαφνικά το μαύρο πέπλο που υπήρχε ανάμεσα στους άλλους ανθρώπους και σε μένα. Πήρα βαθιά ανάσα, και αμέσως το σώμα μου κινήθηκε μόνο του. Το χέρι μου τυλίχτηκε γύρω από τον λαιμό του Άλεξ, και την επόμενη στιγμή συναντήθηκαν τα χείλη μας. Με ακολούθησε πάνω στο διαμέρισμα και τραβήξαμε τις κουρτίνες. Εκεί, στις σκιές, ήταν η αρχή της ιστορίας μας. Και στις σκιές θα συνεχιζόταν.

Ανατριχιάζω, οι αχτίδες του ήλιου δεν καταφέρνουν να διαπεράσουν τα φύλλα των δέντρων. Το φως εδώ στο νησί δεν είναι ζεστό και χρυσό όπως στο εξοχικό σπίτι· είναι πιο γκριζο. Έχει μουνδιάσει το ένα μου πόδι και αλλάζω θέση, αφήνω τα πόδια μου να πέσουν πάλι πάνω στο λαιπωμένο έδαφος.

Μέσα από τις σόλες των παπουτσιών μου νιώθω κάτι ενοχλήσεις. Αρχικά αποκλείω την περίπτωση να πρόκειται περί αύξησης κυκλοφορίας του αίματος στα πόδια μου. Κάνω μια προσεκτική κίνηση για να σηκώσω το ένα μου πόδι. Τότε το αισθάνομαι ξεκάθαρα. Μια δυνατή ενέργεια βγαίνει από το έδαφος, τυλίγεται γύρω από τους αστράγαλους και τις γάμπες

μου και με ρουφάει. Ουρλιάζω και σηκώνομαι όρθια, τραβάω με δύναμη το πόδι μου. Κάπου ακούγεται κάποιος μακρόσυρτος ήχος όταν ξεκολλάω από τη λάσπη.

Φεύγω από κει γρήγορα, όσο πιο μακριά μπορώ από το κέντρο του νησιού, προσπαθώ να αναπνεύσω βαθιά και να ηρεμήσω. Αλλά είναι δύσκολο. Το σώμα μου τρέμει παρά τη ζέστη. Να με ρουφήξει η λάσπη. Θα μπορούσε να συμβεί κάτι τέτοιο εδώ; Έχει συμβεί; Βρίσκονται ο Άλεξ και η Σμίλα –αβοιήητοι, με πνιγμένες φωνές– κάπου κάτω από τα πόδια μου; Θραύσματα από τις τρομακτικές ιστορίες στη Μάρραν που μου είχε πει ο Άλεξ αντηχούν μέσα στο κεφάλι μου. Όχι! Κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ για να διώξω μακριά τη φρίκη που έχει φωλιάσει μέσα μου. Όχι, όχι, όχι.

Σε ελάχιστο χρόνο βρίσκομαι δίπλα στο νερό. Αυτή η πλευρά του νησιού είναι γεμάτη πέτρες, μικρές και μεγάλες. Μερικές βγαίνουν έξω από την επιφάνεια του νερού, άλλες βρίσκονται ακριβώς από κάτω, καλυμμένες με γλιστερά φύκια. Φαίνεται ελκυστικό και επικίνδυνο ταυτόχρονα. Κοιτάζω με μισόκλειστα μάτια πάνω από το νερό, μετρώ με το μάτι, προσπαθώ να μαντέψω πόσο μακριά είναι από δω έως την ξηρά. Πολύ μακριά, καταλήγω γρήγορα. Η Σμίλα δεν ξέρει να κολυμπάει, δεν έχει μάθει ακόμα. Της αρέσει πολύ, όμως. Είναι τολμηρή και δε νιώθει τον παραμικρό φόβο για το νερό.

Στρέφω πάλι τη ματιά μου προς τα κάτω, ξανά στις πέτρες που απλώνονται μπροστά στα πόδια μου. Μπορεί η Σμίλα να αποφάσισε να κολυπήσει και να πήγε στα βαθιά; Μπορεί ο Άλεξ να έβγαλε τα παπούτσια, να σήκωσε τα μπατζάκια του και να πήγε να την πιάσει, να γλίστρησε και να χτύπησε το κεφάλι του σε κάποια πέτρα; Κλείνω τα μάτια μου και προσπαθώ να αποδιώξω τις εικόνες που διαδραματίζονται μπροστά μου, προσπαθώ να αντισταθώ στις καταστροφικές σκέψεις. Αντί γι' αυτό, τα πράγματα γίνονται χειρότερα.

Μπορεί μια δύναμη, η ίδια δύναμη με την οποία νόμισα πως ήρθα σε επαφή χτες το βράδυ, όταν κοιτούσα από την άκρη της βάρκας το νερό περιμένοντας την επιστροφή του Άλεξ και της Σμίλα, να τους έχει τραβήξει και τους δύο μέσα στο νερό, να τους έχει τυφλώσει και να τους έχει οδηγήσει κατευθείαν στο κρεβάτι του θανάτου; Ξεφυσάω, χτυπάω με τα χέρια το πρόσωπό μου, για να αναγκάσω όλες οι τρομακτικές σκέψεις να φύγουν. Αλλά αυτήν τη φορά περνάει αρκετή ώρα ώσπου να ελαττωθούν οι παλμοί μου και να επέλθουν οι ώμοι μου στη θέση τους.

Τώρα έχω ψάξει σε όλο το νησί και είμαι πιο σίγουρη από ποτέ. Εκείνοι δεν είναι πια εδώ.

Βαδίζω αργά στην όχθη. Δεν πρέπει να επιτρέψω στον εαυτό μου να πανικοβληθεί. Το περιστατικό με τη λάσπη που ρουφούσε το πόδι μου ήταν βέβαια φαντασίωση, ακόμα μία σκέψη-φάντασμα στο θολωμένο μου μυαλό. Ούτε το νερό ούτε και το νησί μπορούν να έχουν κακές δυνάμεις. Κάτι τέτοιο είναι δυνατόν μόνο στα παραμύθια. Το να ρουφάει η λάσπη ανθρώπους, ενήλικους άντρες και τετράχρονα κοριτσάκια, ή να τους τραβούν οι κακές δυνάμεις του νερού είναι κάτι που συμβαίνει μόνο στις ταινίες και στα βιβλία. Βιβλία άθλιας ποιότητας. Πραγματικά, το ξέρω καλά αυτό. Γιατί είμαι τόσο τρομοκρατημένη; Επειδή, διαπιστώνω και σταματάω σ' ένα μέρος που μοιάζει με προσωρινή κατασκήνωση, αν δεν υπάρχει κάτι υπερφυσικό, τότε πρέπει να υπάρχει μια λογική εξήγηση. Για την εξαφάνιση του Άλεξ και της Σμίλα. Κι αυτό είναι ακόμα πιο τρομακτική σκέψη.

Κοιτάζω αυτά που είναι δίπλα στα πόδια μου. Μεταξύ ενός πράσινου μουσαμά κι ενός λεκιασμένου παλιού στρώματος υπάρχει μια στοίβα καρβουνιασμένα ξύλα. Γύρω από αυτή την πρόχειρη φωτιά υπάρχουν αποσιγάρα και κουτιά μπίρας. Κι ένα μαχαίρι. Ένα μαχαίρι με λεκιασμένη λεπίδα.

Πηγαίνω πιο κοντά, σκύβω και κοιτάζω προσεκτικά το έδαφος γύρω από το στρώμα. Δεν ξέρω τι ακριβώς είναι αυτό που ψάχνω. Ίσως ίχνη από πόδια. Χαμένα αντικείμενα. Κάτι που να μπορεί να με οδηγήσει στον Άλεξ και στη Σμίλα. Στη μια πλευρά του στρώματος υπάρχει ένα δεμένο προφυλακτικό. Οι σκέψεις γι' αυτό που έκανε μαζί μου ο Άλεξ πριν από μερικά βράδια με κατακλύζουν. Κάνω πίσω αηδισμένη.

Ξαναβάζω το πόδι μου σε κάτι απαίσιο. Κοιτάζω προς τα κάτω, περιμένοντας να δω ακόμα περισσότερη λάσπη. Αντί γι' αυτό, βλέπω κατευθείαν ένα ζευγάρι μαύρα μάτια που φαντάζουν γυάλινα. Κάτω από τις σόλες μου προβάλλουν μερικά στραβά πόδια. Τραβάω το πόδι μου, αλλά δεν μπορώ να σταματήσω να κοιτάζω την καφεκόκκινη μάζα από εντόσθια και έντερα που βρίσκονται στο έδαφος κάτω μου. Όταν επιτέλους καταλαβαίνω τι είναι αυτά που κοιτάζω, η αναγούλα ξαναγυρίζει σαν αμείλικτο κύμα. Είναι ένας σκίουρος. Ένας σκίουρος με σκισμένη την κοιλιά. Γυρίζω και κάνω αμέσως εμετό πάνω σ' έναν θάμνο. Κατόπιν φεύγω τρέχοντας από κει.

Εκεί όπου κανένας και τίποτα δεν είναι αυτό που φαίνεται...

Ένα ειδυλλιακό απόγευμα του καλοκαιριού, η Γκρέτα, ο Άλεξ και η τετράχρονη Σμίλα πηγαίνουν με βάρκα από το εξοχικό τους στο νησάκι στο κέντρο της μυθικής λίμνης Μάραν. Η Γκρέτα μένει πίσω στη βάρκα όσο ο άντρας και το κοριτσάκι βγαίνουν να εξερευνήσουν.

Οι ώρες περνούν, αλλά ο Άλεξ και η Σμίλα δεν επιστρέφουν. Μπερδεμένη, η Γκρέτα βγαίνει στην ακτή, σίγουρη ότι θα τους βρει να παίζουν κάποιο παιχνίδι. Τους φωνάζει και τους ψάχνει σε όλο το νησί, αλλά δε βρίσκει ίχνος τους. Έχουν εξαφανιστεί. Σαν να άνοιξε η γη και να τους κατάπιε.

Η μυστηριώδης εξαφάνιση και οι πυρετώδεις έρευνες βυθίζουν την Γκρέτα σε μιαν άβυσσο σύγχυσης και αβεβαιότητας. Μήπως αληθεύουν τελικά οι θρύλοι περί σκοτεινών μυθικών δυνάμεων της λίμνης Μάραν; Ποιο ήταν το μυστηριώδες πρόσωπο που επισκέφθηκε το εξοχικό το βράδυ πριν από την εξαφάνιση; Και ποιος είναι ο ρόλος της Γκρέτα σε όλο αυτό; Συνδέεται άραγε η εξαφάνιση με αυτό που συνέβη χρόνια νωρίτερα, τη νύχτα που πέθανε ο πατέρας της Γκρέτα;

Και πού είναι τελικά ο Άλεξ και η Σμίλα;

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1537-6

9 | 786180 | 115376

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ. 17776

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ